

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117012229
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8117012229.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.02.2021, v trestnej veci proti obžalovanému E. E. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona (v znení účinnom do 31.07.2019) a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/118/2017 zo dňa 19.03.2019 jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d), e) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného E. E., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom T., K. hrdinov, T.-L. ulica XX,

u z n á v a v i n n ý m , ž e

1/ v období mesiacov máj 2014 až september 2015 v Prešove v Hypermarkete TESCO Prešov, ul. Košická 6, využil svoje postavenie riaditeľa obchodnej prevádzky a bez uvedenia dôvodu a účelu dával pokyny svojej podriadenej C. J., aby mu z registračných pokladní prevádzky odovzdávala peniaze v rôznych čiastkach, čo aj vykonala a postupne mu odovzdala finančnú hotovosť dňa 16.05.2014 vo výške 2.200,- eur, dňa 21.05.2014 vo výške 3.000,- eur, dňa 28.05.2014 vo výške 4.000,- eur, dňa 18.07.2014 vo výške 3.500,- eur, dňa 15.11.2014 vo výške 5.000 eur, dňa 05.12.2014 vo výške 1.300 eur a v presne nezistené dni vo výške 3.400,- eur a 1.000,- eur, E. E. si tieto peniaze ponechal pre vlastnú potrebu a aby zakryl takto vznikajúci schodok na hotovosti obchodnej prevádzky Hypermarket TESCO Prešov, ul. Košická 6, na jeho pokyn C. J. v presne nezistenom období postupne od decembra 2014 do septembra 2015 vykonávala pod svojim prístupovým kódom, ale aj pod prístupovými kódmi iných pracovníčok tzv. fiktívne návratové transakcie - v pokladničnom systéme storná predaja a fiktívneho vrátenia tovaru so vznikom hotovostného prebytku v pokladni, k čomu jej predkladal potrebné údaje, ako aj tzv. súčetskami upravovala stav finančných súm v pokladniach, čím takto svojim konaním spôsobil spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., Cesta na Senec 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, škodu vo výške 23.400,- eur;

2/ v období mesiacov jún 2015 až august 2015 v Prešove v Hypermarkete TESCO Prešov na ulici Košickej 6, využil svoje postavenie riaditeľa obchodnej prevádzky a dal pokyn zamestnankyni C. I., svojej podriadenej, na vyplatenie finančnej hotovosti z drobnej pokladne prevádzky bez uvedenia dôvodu a účelu, ktorá na základe jeho pokynu v presne nezistené dni mu odovzdala finančnú hotovosť v júni 2015 vo výške 1.200,- eur a v auguste 2015 vo výške 1.000,- eur, pričom tieto peniaze nevrátil, nijako nevykázal použitie peňazí, ale tieto si ponechal pre vlastnú potrebu, čím spôsobil spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., Cesta na Senec 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, škodu vo výške 2.200,- eur,

3/ v období mesiacov január 2015 až júl 2015 v Prešove v postavení riaditeľa prevádzky Hypermarketu TESCO Prešov, ul. Košická 6, ktorý mal pridelené služobné osobné motorové vozidlo zn. VW Passat, EVČ: J zámerne skresľoval údaje o prevádzke tohto vozidla, vykazoval súkromné odjazdené kilometre v počte celkom 7.184,8 km ako služobné, pričom v skutočnosti išlo o jazdy v jeho pracovných dňoch z miesta jeho bydliska na pracovisko a späť, pri ktorých náklady mal podľa dohody o používaní motorového vozidla znášať sám, zároveň uvádzal vyššiu priemernú spotrebu pohonných hmôt za takto vykázané služobné jazdy, tieto náklady na pohonné hmoty si nechal preplatiť zamestnávateľom, čím ho tým spôsobom uviedol do omylu a spôsobil tak svojmu zamestnávateľovi spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., Cesta na Senec 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, škodu vo výške 808,90 eur,

4/ v prevádzke Hypermarketu TESCO Prešov na ulici Košickej 6, v postavení riaditeľa tejto prevádzky schválil dohodu o pracovnej ceste na zamestnanca E. Y. s jeho súkromným osobným motorovým vozidlom Škoda Octavia 1,9 TDI, EVČ: G v dňoch 07.04.2014, 15.04.2014, 27.05.2014, 30.05.2014 a 26.03.2015 a schválil vyúčtovania týchto pracovných ciest s náhradami za použitie súkromného motorového vozidla, pričom v skutočnosti E. Y. tieto cesty neabsolvoval a fiktívne náklady dal preplatiť z drobnej pokladne prevádzky v hotovosti celkom vo výške 829,93 eur na osobu E. Y., tieto si prisvojil, čím takto svojmu zamestnávateľovi spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., Cesta na Senec 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, spôsobil škodu vo výške 829,93 eur.

t e d a

v bode 1/, 2/ a 4/

- si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

v bode 3/

- na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu, a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu,

č í m s p á c h a l

v bode 1/, 2/ a 4/

- pokračovací prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona,

v bode 3/

- prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 213 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon trestu podmienčne o d k l a d á a zároveň ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona u s t a n o v u j e skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. d) Tr. zákona mu u k l a d á povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku je obžalovaný p o v i n n ý nahradiť poškodenej spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Cesta na Senec 2, 821 04 Bratislava - mestská časť Ružinov, škodu vo výške 24.538,83 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodenú spoločnosť TESCO STORES SR, a.s., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Cesta na Senec 2, 821 04 Bratislava - mestská časť Ružinov, so zvýškom jej nároku na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný E. E. uznaný za vinného v bode 1/ a 2/ z pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. a) Trestného zákona (v znení účinnom do 31.7.2019) a v bode 3/ a 4/ z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ E. E. v Prešove v Hypermarkete TESCO Prešov, ul. Košická 6, využil svoje postavenie riaditeľa obchodnej prevádzky a bez uvedenia dôvodu a účelu dal pokyn C. J., svojej podriadenej, aby mu z registračných pokladní prevádzky odovzdávala peniaze v rôznych čiastkach, čo aj vykonala a postupne mu odovzdala finančnú hotovosť dňa 16.05.2014 vo výške 2.200,- eur, dňa 21.05.2014 vo výške 3.000,- eur, dňa 28.05.2014 vo výške 4.000,- eur, dňa 18.07.2014 vo výške 3.500,- eur, dňa 15.11.2014 vo výške 5.000 eur, dňa 05.12.2014 vo výške 1.300 eur, dňa 20.01.2015 vo výške 6.000,- eur, v nezistený deň v máji 2015 vo výške 3.400,- eur a v auguste 2015 vo výške 3.000,- eur, dňa 04.09.2015 vo výške 500,- eur, dňa 07.09.2015 vo výške 200,- eur, dňa 09.09.2015 vo výške 200,- eur a v nezistený deň čiastku vo výške 1.000,- eur, E. E. si tieto peniaze ponechal pre vlastnú potrebu a aby zakryl takto vznikajúci schodok na hotovosti obchodnej prevádzky Hypermarket TESCO Prešov, ul. Košická 6, na jeho pokyn C. J. v presne nezistenom období postupne od decembra 2014 do septembra 2015 vykonávala pod svojim prístupovým kódom, ale aj pod prístupovými kódmi iných pracovníčok tzv. fiktívne návratové transakcie - v pokladničnom systéme storná predaja a fiktívneho vrátenia tovaru so vznikom hotovostného prebytku v pokladni, k čomu jej predkladal potrebné údaje, ako aj tzv. súčetskami upravovala stav finančných súm v pokladniach, čím takto svojím konaním spôsobil spoločnosti TESCO STORES SR, a.s. Bratislava, Kamenné nám. 1/A škodu vo výške 33.300,- eur,

2/ E. E. v období mesiacov jún 2015 až august 2015 v Prešove v Hypermarkete TESCO Prešov na ulici Košickej 6, využil svoje postavenie riaditeľa obchodnej prevádzky a dal pokyn zamestnankyni C. I., svojej podriadenej, na vyplatenie finančnej hotovosti z drobnej pokladne prevádzky bez uvedenia dôvodu a účelu, ktorá na základe jeho pokynu v presne nezistené dni mu odovzdala finančnú hotovosť v júni 2015 vo výške 1.200,- eur a v auguste 2015 vo výške 1.000,- eur, pričom tieto peniaze nevrátil, nijako nevykázal použitie peňazí, ale tieto si ponechal pre vlastnú potrebu, čím spôsobil spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., Bratislava, Kamenné námestie 1/A, škodu vo výške 2.200,- eur,

3/ E. E. v období mesiacov január 2015 až júl 2015 v Prešove v postavení riaditeľa prevádzky Hypermarketu TESCO Prešov, ul. Košická 6, ktorý mal pridelené služobné osobné motorové vozidlo zn. VW Passat, EVČ: J zámerne skresľoval údaje o prevádzke tohto vozidla, vykazoval súkromné odjazdené kilometre v počte celkom 7.184,8 km ako služobné, pričom v skutočnosti išlo o jazdy v jeho pracovných dňoch z miesta jeho bydliska na pracovisko a späť, pri ktorých náklady mal podľa dohody o používaní motorového vozidla znášať sám, zároveň uvádzal vyššiu priemernú spotrebu pohonných hmôt za takto vykázané služobné jazdy, tieto náklady na pohonné hmoty si nechal preplatiť zamestnávateľom, čím ho tým spôsobom uviedol do omylu a spôsobil tak svojmu zamestnávateľovi spoločnosti TESCO STORES SR, a.s. Bratislava, Kamenné námestie 1/A škodu vo výške 808,90 eur,

4/ E. E. v prevádzke Hypermarketu TESCO Prešov na ulici Košickej 6, schválil dohodu o pracovnej ceste na zamestnanca E. Y. s jeho súkromným osobným motorovým vozidlom Škoda Octavia 1,9 TDI, EVČ: G v dňoch 07.04.2014, 15.04.2014, 27.05.2014, 30.05.2014 a 26.03.2015 a schválil vyúčtovania týchto pracovných ciest s náhradami za použitie súkromného motorového vozidla, pričom v skutočnosti E. Y. tieto cesty neabsolvoval a fiktívne náklady dal preplatiť z drobnej pokladne prevádzky v hotovosti celkom vo výške 829,93 eur na osobu E. Y., tieto si prisvojil, čím takto uviedol do omylu svojho zamestnávateľa spoločnosť TESCO STORES SR, a.s. Bratislava, Kamenné námestie 1/A a spôsobil mu škodu vo výške 829,93 eur.

Za to mu bol podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 36 písm. j),

§ 38 ods. 3 a § 41 ods. 2 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Súčasne podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obžalovaný zaviazaný, aby nahradil poškodenému TESCO STORES SR, a. s., Kamenné námestie 1/A, 815 61 Bratislava, IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 34.438,83 eur.

Proti uvedenému rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojej obhajkyne aj písomne odôvodnil. Napadnutý rozsudok v celosti považuje za zmätočný, nedostatočne odôvodnený, nevychádzajúci z vykonaného dokazovania a v celosti nesprávny. Konania, ktoré mu je dávané za vinu, sa nedopustil, skutky sa ani nemohli udiať spôsobom, akým sú uvádzané a to jednak v podanej obžalobe a jednak, ako sú opisované a vyhodnocované súdom v rámci odôvodnenia rozsudku, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie o jeho vine. Priebeh skutku, ako bol súdom vyhodnotený, nedáva logický a jasný prehľad o jednotlivých čiastkových konaniach, nevychádza z vykonaného dokazovania, v mnohých častiach mu priamo odporuje a neguje. Súd v odôvodnení nehodnotí výpovede svedkov v celosti, uvádza len čiastkové tvrdenia, často vytrhnuté z kontextu ich výpovede, nezohľadňuje rozpory medzi výpoveďami jednotlivých svedkov. Rozhodnutie súdu tak o vine samotnej, ako aj o následne uloženom treste a o náhrade škody, považuje za svojvoľné, nemajúce oporu ani v dokazovaní ani v právnych predpisoch. Vzhľadom na značnú obširnosť vyšetrovacieho spisu je rozsudok veľmi krátky, so zjavnou núdzou v jeho odôvodnení, bez kompletného vyporiadania sa s vykonanými dôkazmi. Podľa neho sa súd v priebehu konania, ako ani v rozsudku samotnom, ani len v minimálnom rozsahu nezaoberal vyhodnocovaním skutočností svedčiacich v jeho prospech, naopak, z rozsudku, ale aj spôsobu vedenia konania je úplne zrejmé, že cieľom konania bolo len dokázanie jeho viny. Sporné otázky, ktoré namietal aj v priebehu konania a najmä v záverečnej reči, boli súdom v celom rozsahu kompletne ignorované a s týmito sa žiadnym spôsobom nevysporiadal ani pri vyhotovovaní rozsudku. V priebehu konania tak pred súdom, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, má za to, že došlo k viacerým procesným pochybeniam, ktoré mali za následok jednak porušenie jeho práva na obhajobu, porušenie základných zásad trestného konania, napríklad kontradiktórnosti a pod., ako aj k porušeniu procesných noriem upravujúcich vedenie hlavných pojednávaní. Poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

K namietaným procesným pochybeniam obžalovaný uviedol, že na hlavnom pojednávaní dňa 13.8.2018 bol ako svedok vypočutý C.. P. K.. Tento svedok bol pred svojou svedeckou výpoveďou aj príslušne súdom poučený k veci jeho svedeckej výpovede a to v rozsahu poučenia podľa ustanovení Trestného poriadku a to § 127, § 129, § 130 ods. 1, 2, § 131, ods. 1, 3, následne zložil prísahu v zmysle ust. § 265 ods. 2 a bol poučený aj v zmysle ust. § 345 a § 346 Tr. zákona. Považuje za nesporné, že súd v priebehu hlavného pojednávania považoval osobu C.. P. K. za riadneho svedka a ako takého ho jednak poučoval a aj ako svedka vypočul. Obžalovaný považuje tento postup súdu za postup v rozpore s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, nakoľko C.. K. nemohol byť ako svedok predvolaný na hlavné pojednávania, na tomto pojednávaní nemohol ako svedok urobiť svedeckú výpoveď, nakoľko táto osoba vystupuje v konaní v pozícii splnomocnenca poškodeného. Poukazuje pritom na ust. § 53 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého „Splnomocnencom zúčastnenej osoby a poškodeného môže byť len osoba, ktorej spôsobilosť na právne úkony nie je obmedzená; na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí nemôže byť splnomocnencom ten, kto je naň predvolaný ako svedok, znalec, tlmočník alebo prekladateľ.“. Podľa obžalovaného osoba vystupujúca v pozícii splnomocnenca poškodeného, ktorá je v celom rozsahu oboznámená s obsahom súdneho spisu, nemôže na hlavnom pojednávaní vystupovať ako objektívny svedok a byť poučovaná výlučne ako svedok a to z dôvodu jasného konfliktu záujmov, respektíve možných pochybností o jej objektivite a z tohto dôvodu malo dôjsť k jej vylúčeniu. Je presvedčený, že súd mal poškodeného cestou jeho splnomocnenca poučiť o právach poškodeného a C.. K. mohol eventuálne urobiť vyhlásenia, ktoré na hlavnom pojednávaní jemu ako splnomocnencovi poškodeného prináležia, respektíve nemal vystupovať v pozícii splnomocnenca poškodeného v konaní, ak mal prokurátor alebo samotný poškodený záujem jeho ako svedka v konaní vypočúť. Obžalovaný má za to, že výsluch osoby C.. P. K. v rámci hlavného pojednávania predstavuje nezákonný dôkaz a ako na taký naň nemožno v konaní prihliadať v žiadnom rozsahu. Z dôvodu jeho postavenia v priebehu

konania ako splnomocnenca poškodeného, ak jeho výsluch z prípravného konania nebol pred súdom následne na hlavnom pojednávaní prečítaný, čo v tomto prípade nebol, má za to, rešpektujúc zásadu bezprostrednosti, že na základe pochybenia súdu v otázke postavenia svedka C.. P. K. nie je možné pri vyhodnocovaní rozsudku prihliadať na žiadnu svedeckú výpoveď tohto svedka. Rovnako za otázky považuje vyhlásenie tohto svedka o uplatnenej výške náhrady škody zo strany poškodeného za situácie, že orgány činné v trestnom konaní tohto považovali za svedka tak, ako ho za svedka považoval aj súd na hlavnom pojednávaní, pričom tento nemohol zároveň vystupovať aj v pozícii splnomocnenca poškodeného a robiť vyhlásenia, ktoré poškodenému prináležia. Je preto otázne, či došlo k riadnemu a preukázanému uplatneniu náhrady škody zo strany poškodeného v tomto konaní ako aj k dodržaniu práv a povinností poškodeného v konaní ako takých.

Obžalovaný ďalej namietal nevykonanie navrhovaných dôkazov. Súd zamietol návrh obhajoby na zabezpečenie záznamov o prevádzke knihy jász, cestovných príkazov a pracovných listov za obdobie do 1.1.2013 do 30.9.2015 týkajúcich sa osôb Y., T., Q., D., K., K., O., E., T., D. a to z dôvodu, že v danom prípade zo strany obžalovaného podľa názoru súdu nešlo o obranu spočívajúcu v tom, že jazdy z miesta bydliska do práce spoločnosť tolerovala ako jazdy súkromného charakteru, ale že ich nevykazoval ako jazdy z miesta bydliska do práce, ale ako jazdy čisto služobného charakteru. Skutočnosť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy, rešpektuje, avšak má za to, že zamietnutím týchto navrhovaných dôkazov mu bolo úplne znemožnené efektívne sa brániť voči obvineniu v časti skutkov 3/ a 4/ a to aj s ohľadom na skutočnosti, ktorým sa venuje bližšie v časti odôvodnenia odvolania pri skutkoch 3/ a 4/. Ako obžalovaný nemá možnosť sa domôcť zabezpečenia uvedených dokumentov osobne, jedinou a výlučnou možnosťou pre preukázanie jeho tvrdení je výlučne prostredníctvom zabezpečenia tohto dôkazu súdom. Hodnotenie týchto dôkazov, ak by ich súd zabezpečil, by bolo v plnej kompetencii súdu pri rozhodovaní, ich odmietnutím súd v podstate prejedlikoval svoje rozhodnutie a zmaril možnosti jeho obrany.

V odôvodnení odvolania tiež namietal nesúlad skutkovej vety s návrhom prokurátora. Prokurátor na hlavnom pojednávaní v priebehu svojej záverečnej reči totiž navrhol modifikovať, respektíve modifikoval skutkovú vetu z obžaloby a to v tom smere, že navrhol zo skutku obžaloby vypustiť za sumou vo výške 4.000,- eur „vybrala z pokladne“ a pokračovať až „dňa 18. 7.....“ a vypustiť za slovom „E. E. si tieto peniaze ponechal pre vlastnú potrebu“ až po text „čím spôsobil spoločnosti TESCO“. Je presvedčený, že prokurátor je subjektom disponujúci obžalobným návrhom a má za to, že súd je povinný rešpektovať uvedené dispozičné právo strany obžaloby a preto v tomto rozsahu rozhodol súd nad návrh obžaloby. Ak obžaloba zmenila skutkovú vetu v rozsahu, že vypustila, v druhej časti zmeny, všetky súvisiace tvrdenia o vykonávaných fiktívnych vratkách, pričom navrhovala ponechať len časť skutku, ktorá pojednávala o tom, že dával pokyny svojej podriadenej na odovzdávanie hotovosti, má za to, že súd mal rozhodnúť v zmysle návrhu prokurátora. Považuje za nesporné, že návrhom prokurátora, bez zahrnutia údajných fiktívnych vratiek do skutku samého, by mohol vzniknúť nový skutkový stav, najmä s ohľadom na posudzovanie škody, nakoľko predmetom skutku by bolo a len výlučne preberanie finančnej hotovosti od svedkyne J.. Nepovažuje ale primárne za úlohu súdu rozhodovať o obsahu skutkových viet v dispozičii prokurátora.

K jednotlivým skutkom obžaloby obžalovaný v odôvodnení odvolania uviedol, že z vykonaného dokazovania, ktoré sa vo veľmi limitovanom rozsahu následne prejavilo aj v odôvodnení súdu, nie je možné bez pochyb dovodiť, že sa dopustil skutku, ktorý je mu dávaný za vinu, že sa skutok vôbec stal, respektíve, že ten ktorý skutok je trestným činom. Je presvedčený, že obžaloba od počiatku trpela zjavnou dôkaznou núdzou a vykonané dôkazy neposkytli a ani nemohli poskytnúť súdu záver o jeho vine a o spáchaní skutku, nakoľko dôkazy tak jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti neumožňujú získať logický a jednoznačný záver o eventuálnom konaní jeho osoby, ale ani o konaní osoby - v tomto konaní svedkyne - pani J.. Skutok sa podľa neho nemohol udiat spôsobom, akým je uvedený už aj v samotnej obžalobe a ani následne v rozsudku. Jednotlivé svedecké výpovede považuje za vyhodnotené tendenčne, jednostranne, len s cieľom potvrdiť eventuálne naplnenie skutkovej podstaty činov v obžalobe. Okolnosti skutku, ktoré boli nejasné, neboli predmetom skúmania prokuratúry pri podávaní obžaloby a ani súdu, pri vzájomnom hodnotení dôkazov. Skutok pod bodom 1/ tak, ako je uvedený v obžalobe, sa podľa neho nemohol udiat ani fyzicky, technicky ani organizačne spôsobom, ktorý je v obžalobe uvedený. Tvrdí, že svedkyňa J. v žiadnom prípade nevypovedá konzistentne a v logickej nadväznosti a jej výpoveď obsahuje veľké množstvo nejasností, ktoré prokurátor ani súd nemali záujem v žiadnom rozsahu objasňovať. Vzhľadom na to, že v časti skutku 1/ je jediným eventuálnym priamym

dôkazom voči jeho osobe tvrdenie svedkyne J., nakoľko všetci ostatní svedkovia vypovedajú v princípe len o tom, o čom sa od tejto svedkyne dozvedeli, má za to, že súd mal venovať dôslednejšiu pozornosť jej výpovedi a aj hodnoteniu tejto výpovede v kontexte ostatného dokazovania. Z vykonaného dokazovania a spôsobov vedenia výsluchov svedkov na hlavných pojednávaniach má za to, že zo strany súdu, ako aj zo strany prokuratúry nebola prítomná potreba a ani snaha skutočne porozumieť mechanizmu činnosti jednotlivých častí prevádzky poškodeného a zo spôsobu dokazovania, ktorý sa následne prejavil aj vo veľmi stručnom odôvodnení rozsudku, je podľa neho zrejmé, že k porozumeniu činnosti na danej prevádzke, najmä čo do technickej stránky v pokladničnej zóne, ani nedošlo. Porozumenie jednotlivým technickým operáciám, ktorými údajne postupovala svedkyňa J. pri ňou tvrdených výberoch z jednotlivých pokladní, je v kontexte rozhodovania o jeho vine zásadné. Nie je pre účely trestného konania irelevantné, z akých pokladní svedkyňa prostriedky vyberala, aké pokladne dotovala, respektíve aké a v akom údajne pokladne odstavovala, pretože v prípade, ak by súd dôsledne vyhodnotil jej výpoveď v kontexte výpovedí iných svedkov, podľa jeho presvedčenia by musel dospieť k jedinému možnému záveru a to je ten, že skutok tak, ako ho opisala svedkyňa J., nebolo možné týmto spôsobom zrealizovať a ani v tvrdenom rozsahu a jednotlivé okolnosti skutku sa nemohli takýmto spôsobom udiať. Ako obžalovaný uznáva, že poznanie vnútorných mechanizmov spoločnosti Tesco je vcelku náročné, ktoré by vyžadovalo najmä výrazne dlhšie vyťaženie jednotlivých svedkov. Je však z jeho pohľadu nepochybné, hodnotiac výpovede svedkov, najmä s ohľadom na systém kontroly, ktorý bol zavedený v spoločnosti, že nebolo možné, aby svedkyňa J. túto činnosť realizovala v tak dlhom období bez toho, aby o tejto jej činnosti nevedeli iné osoby, najmä všetky pracovníčky hlavnej pokladne, všetky pracovníčky na centre služieb zákazníkom, všetky koordinátorky, prípadne iní pracovníci kontroly. V tomto smere podotýka, že svedkyňa J. bola štandardne pracujúcim zamestnancom, ktorý sa nevyskytoval v zamestnaní 24 hodín denne a 7 dní v týždni, rovnako pracovníčky hlavnej pokladne a koordinátorky sa navzájom striedali, preto predstava, že od mája 2014 do decembra 2014 dokázala svedkyňa J. každodenne prepisovať súčety, udržiavať pokladne na Centre služieb zákazníkov v niekoľko desaťtisícovom manku, vyžadovať stále nové a nové dotácie do pokladní, napriek tomu, že v týchto pokladniach mali byť už desaťtisícové sumy a to všetko za stálej prísnej kontroly zo strany zamestnávateľa je nemožné. U poškodeného bol v danom období vykonaný úplný audit, ako aj inventúra majetku, bez zistených nezrovnalostí. Rovnako, vzhľadom na opísaný spôsob kontroly u poškodeného, túto svoju činnosť by bolo nemožné dokázať utajiť pred úplne všetkými pracovníčkami Centra služieb zákazníkom, pracovníčkami hlavných pokladní, koordinátorkami a ďalšími osobami a to aj s ohľadom na ich výpovede, že si pracovníčky počas pracovných zmien po sebe nasledujúcich, odovzdávali informácie o priebehu a výsledkoch predošlej pracovnej zmeny.

V rámci vykonaného dokazovania je podľa názoru obžalovaného nevyhnutné vyhodnotiť mimo iného aj nasledujúce skutočnosti, ktorých vyhodnotenie súd nevykonal vôbec, respektíve dostatočne. Motív svedkyne J. k jej konaniu - je pre neho v rámci vykonávaného dokazovania nepochopiteľné, že nebola žiadna pozornosť venovaná dôvodom, prečo by svedkyňa J. mala voči jeho osobe konať spôsobom, ktorý sama uvádza, čím by malo byť konanie svedkyne motivované. V rámci svojich vyjadrení v konaní, napríklad aj úplne bezprostredným vyjadrením v rámci interného vyšetrovania zo dňa 14.9.2015, táto uvádza, že sa jej nikto žiadnym spôsobom nevyhrážal a ani na ňu nerobil žiaden nátlak. Je pre obžalovaného nelogickým tvrdenie svedkyne J., že svoje protiprávne konanie robila len preto, že ho rešpektovala ako nadriadeného a mala z neho ako nadriadeného strach. Vykreslenie pani J. ako submisívnej osoby plniacej úlohy je nesprávne a vyvrátené ďalšími vykonanými dôkazmi v konaní, napríklad výsluchom svedkyne N. (HP 14.8.2018), kde uvádza, že daná svedkyňa voči nim vystupovala autoritársky, skrz svoje nadriadené postavenie a zjavne dostatočne asertívne. Konanie, ktoré svedkyňa J. opisuje, ďaleko prekračuje hranice rešpektu a obavy z nadriadeného. Osobne je presvedčený, že ak sa aj diali v spoločnosti poškodeného isté nekalé praktiky pri nakladaní s prostriedkami poškodeného, ktorých účastníčkou bola svedkyňa J., k čomu sa aj táto v zásade priznala, jej hlavným motívom v rámci jej výpovede je ochrániť svoju osobu, jednak pred výraznejšími trestnoprávnymi aj finančnými následkami, ako aj limitovať eventuálne úvahy o tom, že konečným prijímateľom potenciálne nelegálne získaných prostriedkov od poškodeného bola priamo daná svedkyňa, ktorá označením osoby obžalovaného sa len snažila zbaviť vlastnej zodpovednosti. Všetci svedkovia, ktorí sa v konaní v časti skutku 1/ vyjadrujú k jeho osobe, mali jeho meno, ako prijímateľa prostriedkov, oznámené len a výlučne zo strany svedkyne J.. Ďalšou skutočnosťou, ktorou sa súd podľa obžalovaného nezaoberal, je vyhotovovanie výdavkových pokladničných dokladov. Za veľmi nelogickú obžalovaný považuje výpoveď svedkyne J. ohľadom vyhotovovania výdavkových pokladničných dokladov (VPD), najmä o dôvodoch a spôsobe ich vyhotovovania. VPD sú nekonzistentné, len niektoré obsahujú všetky potrebné náležitosti.

Výpovede svedkyne J. považuje vo vzájomnej súvislosti za postrádajúce logiku v smere toho, kto a z akého dôvodu tieto vyhotovoval. Vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní svedkyňa tvrdí, že úvodné VPD na sumy 2.000,- eur a 3.000,- eur vystavila z dôvodu, že vyslovene obžalovaný si mal vyžadovať vystavenie takýchto dokladov. Postráda logiku, ak by mal pri eventuálnom páchaní trestnej činnosti, trvať na vystavení takýchto dokladov. Svedkyňa rovnako žiadnym spôsobom nevysvetlila, prečo sú niektoré doklady podpísané jeho osobou a niektoré majú podpis absentujúci. V inom svojom vyjadrení, už aj v rámci interného vyšetrovania, svedkyňa uvádza, že si doklady vyhotovovala a uchovávala pre svoju ochranu, je však potom podľa neho nelogické ďalšie tvrdenie svedkyne, že bol údajne napríklad akýsi výber vo výške 3.000,- eur, kde uvádzala, že ju nenapadlo si tento VPD vyhotoviť a rovnako si nevyhotovila doklady ani z ďalších údajných odovzdávok prostriedkov. Osobne nepopiera, že v rámci výkonu svojej funkcie prichádzal do styku aj s hotovosťou, najmä keď zabezpečoval úhradu služieb, tovarov, za ktoré bolo potrebné uhradiť v hotovosti, čo aj bolo jeho náplňou práce a je pravdou, že pani J. ako priamej podriadenej podpisoval viacero dokumentov, pravdepodobne aj vrátane rôznych typov pokladničných dokladov, nakoľko mnohé z hotovostných záležitostí vybavovala aj ona sama. Kategoricky však popiera akékoľvek prijímanie peňažných prostriedkov od svedkyne J. spôsobom a v čase, ktorý je uvedený v obžalobe.

Ďalej obžalovaný namietal rozpory v prijatých a vrátených čiastkach. Poukázal na to, že svedkyňa J. v rámci svojej výpovedi na HP dňa 13.8.2018 uvádzala, že „Mal som za ňou prísť, požiadať nejakú sumu, nevie, či to bolo 2.000,- eur alebo 3.000,- eur, tak možno za mesiac, dva som mal prísť zas, že potrebujem peniaze pre oblasťného, ktoré mi mala znovu vydať.“. Jedny z prvých výdavkových dokladov, ktoré predložila sama svedkyňa v rámci vyšetrovania sú označené dátumovo 16.5.2014, 21.5.2014, 28.5.2014, v rámci ktorých mu údajne mala byť zo strany svedkyne odovzdaná čiastka 9.200,- eur. Obžalovaný považuje za zvláštne, že súd vyhodnocuje výpoveď svedkyne ako konzistentnú s ostatným dokazovaním a nakoľko presnú a konkrétnu, že môže byť v podstate jediným priamym podkladom o jeho vine, že extrémny časový rozpor vo výpovedi svedkyne s dokladmi ňou predloženými nepovažuje za relevantný. V rámci 12-tich dní mu mala svedkyňa údajne vydať sumu teser 10.000,- eur a ňou predložené doklady nesvedčia o žiadnych ňou tvrdých mesačných, či dvojmesačných prestávkach. Samotná svedkyňa J. rozlišuje de facto v rámci doby konania obdobie do decembra 2014, keď ako priznáva, začala vykonávať vratky a obdobie od decembra 2014 do septembra 2015. V rámci výpovedi svedkyne J. sú podľa obžalovaného zjavné nepresnosti v odovzdávaných čiastkach, kde táto eviduje do decembra odovzdanú sumu do 10.000,- eur, pričom z vyššie uvedeného bodu a ňou predložených príjmových dokladov vyplýva, že mu mala túto čiastku odovzdať údajne už v rámci dvanástich dní a nie za obdobie od mája do decembra 2014. Ak samotná svedkyňa eviduje za toto obdobie čiastku cca 10.000,- eur, obžalovaný nevie ako je možné, že za uvedené obdobie boli zo strany svedkyne predložené doklady k sume 19.000,- eur. Zdôraznil, že súd nezohľadnil a nevyhodnotil tvrdenia svedkov v kontexte výpovedi J. o možnostiach dotácií a kontroly jednotlivých pokladní. Pokladne na centre služieb zákazníkov boli dotované do sumy 1.200,- eur, kde táto suma mohla byť istým spôsobom navýšená, avšak pri tvrdeniach J. o výške súm, ktoré vyplatila jemu do decembra 2014 považuje on za nesporné, že v tomto období by manko na týchto pokladniach muselo byť takmer dvadsaťtisícové, čo by nebolo možné zastrieť len individuálnym prepisovaním stavu fyzickej hotovosti na súčetkách, nakoľko dané pokladne nikdy na takú sumu nadotované byť nemohli.

Obžalovaný v odôvodnení odvolania poukazoval aj na využívanie samoobslužných pokladní. Tvrdenie svedkyne J., že v priebehu času prešla na využívanie samoobslužných pokladní, z ktorých tri odstavila, má podľa neho vážne nezrovnalosti, respektíve nejasnosti. V rámci konania považuje za preukázané, že samoobslužné pokladne sa dotovali do čiastky cca 3.000,- eur. V prípade, ak došlo k odstaveniu pokladne, uvedená pokladňa sa nedotovala dodatočnými peňažnými prostriedkami. Odstavením troch samoobslužných pokladní naraz mohla preto svedkyňa J. získať maximálnu sumu 9.000,- eur, ktoré ale nemohla bezprostredne navýšiť, pretože nemohla požiadať o dotáciu na odstavenú pokladňu. Ak svedkyňa J. presunula na samoobslužné pokladne manko z centra služieb zákazníkov, ktoré ako ona tvrdí na základe ňou predložených dokladov bolo v decembri 19.000,- eur, obžalovaný nevie odkiaľ mohla svedkyňa na základe vlastného tvrdenia získať ďalších 6.000,- eur, ktoré mu mala údajne vydať v januári 2015, ak tvrdí, že v decembri už boli tieto pokladne uzavreté a teda nemala možnosť zabezpečiť ich ďalšie dotácie. Obžalovaný tvrdí, že súd opomenul vyhodnotiť skutočnosť, ktorá bola v konaní preukázaná viacerými svedeckými výpoveďami a to že samoobslužné pokladne okrem manuálneho sčítania prostriedkov podliehali aj automatickej kontrole, teda kontrole bez možnosti ľudského zásahu, kedy pokladňa automaticky hlási nesúlad fyzického stavu peňazí so stavom účtovným. Svedkyňa J. sa

nevyjadrila, ani v konaní nebolo preukázané, že by v tomto smere dokázala vykonať akýkoľvek zásah a zabrániť automatickému hláseniu pokladničného rozdielu. V prípade, ak by ktorákoľvek z pokladní pri tejto automatickej uzávierke hlásila nesúlad peňažných prostriedkov, poškodený by týmito závermi bez pochyb disponoval a ako také by boli nepochybne súčasťou spisu. Rovnako priamo svedkyňa J. uvádzala, že každá pokladňa približne v čase o 13-tej hodine vytlačila automaticky dokument, uzávierku dňa, ktorej obsahom bol napríklad aj počet vykonaných vratiek. Opäť poukázal na to, že poškodený doložením daných automatických uzávierok dňa mohol eventuálne preukázať vykonávanie vratiek v rozsahu, ktorý by potvrdzoval tvrdenia svedkyne J.. Tým, že poškodený nedoložil zo spisu žiaden z automatizovaných výstupov pokladní, žiadne uzávierky pokladní, je podľa obžalovaného nevyhnutné dospieť len k jedinému záveru a to, že svedkyňa J. nemohla vykonávať činnosť spôsobom a v rozsahu ako uvádza, nakoľko táto by sa musela prejavíť vo výstupoch, ktoré nemohla ovplyvniť a samotný poškodený je si tejto skutočnosti v plnom rozsahu vedomý. Považuje za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že v spoločnosti poškodeného bol najmä v predvianočnom období, kedy je prirodzený extrémny nárast zákazníkov, kladený vysoký dôraz na to, aby všetky pokladne spoločnosti boli funkčné, respektíve obsadené pokladníkmi. Pri najväčšom nápore zákazníkov bolo prísne sledované otvorenie všetkých pokladní. Je preto podľa neho absolútne vylúčené, že by v období decembra mohli byť odstavené tri pokladne naraz v samoobslužnej zóne. Rovnako spoločnosť mala vytvorený systém kontroly funkčnosti zariadení a funkčnosť samoobslužných pokladní mala na zodpovednosť externá spoločnosť. Považuje za vylúčené, aby boli v niekoľkokomesačnom rozsahu evidované viaceré pokladne ako nefunkčné a nebol k uvedenej nefunkčnosti realizovaný žiaden servisný zásah. Poškodený mal možnosť podporiť tvrdenia svedkyne J., dokonca možno ich priamo preukázať, ak by doložil kompletne týždňové, mesačné, respektíve ročné uzávierky jednotlivých pokladní, ktorými nepochybne disponuje, respektíve v danom období disponoval. Ak by bolo možné vykonávať činnosť spôsobom, ktorý svedkyňa J. opisuje, bolo by uvedené z týchto bez pochyb zrejme. Považuje za otázne, prečo poškodený tento dôkaz sám nedoložil.

Za veľmi zásadnú otázku, ktorou sa nezaoberal súd vôbec, obžalovaný považuje časové hľadisko, respektíve časovú fyzickú možnosť vykonávať vratky v rozsahu, v akom to uvádza samotná svedkyňa J.. Táto sama, doplnená výpoveďami ďalších svedkov, uviedla náležitosti, ktoré boli nevyhnutné k tomu, aby vykonala vratku. Týmto náležitosťami sú EAN kód, hodnota tovaru, číslo pokladne, číslo pokladníka, dátum a číslo účtenky. Vzhľadom na to, že pri ňou vykonávaných úkonoch nemala k dispozícii originálny bloček zákazníka, všetky údaje, inak sa nachádzajúce na daných bločkoch, musela zadávať do systému manuálne. Samotný proces vrátenia tovaru má svoj presný postup, kde po zadaní do systému, v tomto prípade manuálnom, systém vytlačí bloček, následne sa tento podpíše a môžu byť vrátené peniaze. Celý proces takéhoto vrátenia tovaru je značne časovo náročný, kde trvanie takého jednotlivého vrátenia tovaru môže byť odhadom od 5 do 10 minút. Predstava, že svedkyňa J. mohla fyzicky vykonať vratky v rozsahu, ktorý ona sama uvádza od cca 300,- eur denne, pričom išlo poväčšinou o vratky v nižších sumách, nakoľko sumy nad 20 euro podliehali vyššej kontrole a predstava, že vratky v takomto rozsahu mohla stihnúť z časového hľadiska vykonať počas prestávky na kávu jej kolegyne, respektíve počas obedňajšej 30 minútovej prestávky, je podľa obžalovaného úplne nelogická. Ak by mala svedkyňa J. vykonávať vratky spôsobom, ktorý sama opisala, znamenalo by to každodenne hodiny a hodiny vykonávania týchto operácií, čo sa nemohlo stať. Ak by svedkyňa J. trávila väčšiu časť svojej pracovnej doby stáť pri jednej pokladni na centre služieb zákazníkom a monotónnym zadávaním údajov do tejto pokladne, respektíve vyberaním z prostriedkov z tejto pokladne a to všetko pod trvalým kamerovým dohľadom, ako aj za fyzickej prítomnosti kolegyň, ktoré okrem drobných prestávok museli byť na Centre služieb zákazníkov prítomné, nie je podľa neho možné, že by túto činnosť dokázala vykonávať v tak dlhom rozsahu. Považuje za nepochybné, že súd sa v rámci konania plne uspokojil s veľmi jednoduchým tvrdením svedkyne J. a jej priznaním sa k tejto činnosti, pričom táto sama sa týmto svojím konaním vyhla svojej reálnej zodpovednosti, nakoľko v osobitnom konaní jej bol uložený len symbolický trest, pričom náhrada škody, ktorú od nej požadovala spoločnosť Tesco bola ešte symbolickejšia a to 500,- eur. V tomto kontexte je pre neho zarážajúce aj priame klamstvo svedkyne J. na pojednávaní dňa 13. 8. 2018, kde sama táto svedkyňa uviedla, že spoločnosť Tesco ona z dôvodu svojho konania nič neplatila a ani spoločnosť od nej nič nechcela. Je pritom podľa neho nepochybné a aj preukázané, že svedkyňa uzavrela v období predchádzajúcom pojednávaní s poškodeným dohodu o náhrade škody a túto náhradu škody aj uhradila. Nie je mu zrejme prečo a za akým účelom svedkyňa v tejto veci na pojednávaní priamo klamala. Čo sa týka výšky škody, ktorú svedkyňa uhradila za svoje protiprávne konanie poškodenému, teda sumy 500,- eur, táto nízka suma bola zaujímavá aj pre súd v rámci vykonávaného výsluchu danej svedkyne. Obžalovaný je presvedčený, že aj táto symbolickosť trestu pre

svedkyňu, ako aj symbolickosť pokuty len dokresľuje postoj poškodeného voči jeho osobe a snahu o jeho odsúdenie.

Ďalej obžalovaný v odôvodnení odvolania zdôraznil absenciu ďalších dôkazov. Svedkyňa J. pri opise svojho tvrdeného konania uvádzala, že pri postupnom vykonávaní fiktívnych vratiek týmito v podstate odpisovala existujúce manko na pokladniach a už jej ostávalo dokončiť len čiastku cca 500,- eur, čím by došlo k úplnému vyrovnaniu manka. Nikdy v rámci konania svedkyňa neuviedla, že by obžalovaný mal mať prehľad o výške údajne odpisovaných súm, že by vykonával akúkoľvek kontrolu nad spôsobom, rýchlosťou odpisovania údajného vzniknutého manka, že by venoval pozornosť výške manka vo vzťahu k už zrealizovaným vratkám, alebo že by mu o uvedenom podávala bližšie informácie. Považuje za zrejmé a logické, že svedkyňa J., s ohľadom na jej opisované konanie, musela vykonať tisíce operácií. Ak vykonávala vratky v priemernej výške cca 15,- eur, týchto návratových operácii muselo byť približne 2.500. Nepochybne musela mať pre seba zavedený systém a evidenciu výšky manka na jednotlivých pokladniach, ako aj evidenciu vykonaných vratiek, aby dokázala určiť výšku súm, ktoré je potrebné ešte dorovnať. Muselo ísť o vcelku náročnú konštrukciu, ktorá zjavne musela vyžadovať aj dôslednú dokumentáciu vykonaných úkonov. Svedkyňa J., ak mala postupovať spôsobom, ktorý sama uvádzala, musela mať v každom jednotlivom momente, v každom dni predstavu, koľko vratiek, v akej výške ešte potrebuje zrealizovať, aké manko eviduje na ktorej pokladni, kde potrebuje upraviť eventuálne súčetku a podobne, preto obžalovaný považuje za prekvapujúce, že takúto kompletnú evidenciu s konkrétnymi údajmi nedoložila v rámci vyšetrovania a to najmä s ohľadom, že proces dorovnania manka z jej strany nebol v tom čase ukončený, čiže týmito dokladmi musela v tom čase disponovať. Zo strany svedkyne boli doložené len doklady ako výdavkové lístky a čiastočne niektoré zo súpisov položiek, z ktorých údajne vykonávala vratky. Nepredložila žiaden dokaz a ani nevysvetlila svoje tvrdenia o nedokončenej čiastke 500,- eur, kedy a kde toto manko vzniklo.

Ďalej obžalovaný namietal nevyhodnotenie zásadných rozporov. Poukázal na to, že svedkyňa J. nikde v rámci svojho výsluchu neuvádza, že by o jej konaní mali informáciu iné pracovníčky poškodeného, uvádza, že sa nikdy nikomu nezverila s tým, čo sa deje, nespomína, že by akýmkoľvek zásadnejším spôsobom dlhodobejšie kooperovala s ostatnými pracovníčkami. Uvádzala, že svedkyne - pracovníčky hlavnej pokladne si zrejme niečo všimli, vyššie sumy, ale že to neriešili. S jej výpoveďou sú v zásadnom rozpore výpovede konkrétnych svedkýň, ktoré uvádzajú, že im svedkyňa J. nechala akýsi papierik s pokynmi, že ju žiadali vrátiť peniaze a že im peniaze priamo vrátila ona osobne. Svedkyňa J. zamlčala v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní, že mala ísť konkrétne čiastky žiadať priamo do hlavnej pokladne a teda tieto neriešila primárne jednoduchým výberom z registračnej pokladne. Súd podľa neho ďalej nezohľadnil výpovede svedkýň - pracovníčok na hlavnej pokladni, z ktorých niektoré priznávajú, že mali limitovanú vedomosť o čiastkach v rozsahu cca 3.000,- a cca 4.000,- eur, pričom podľa VPD malo ísť o pravdepodobne o čiastky z mája a júla 2014, hoci v týchto čiastkach sa dotyčné zároveň aj líšia. Tieto svedkyne však uvádzajú, že približne po dvoch mesiacoch od vydania týchto čiastok, boli tieto uhradené a vrátené svedkyňou J., ktorá ich vracala postupne, po menších čiastkach. Je preto otázne, ak svedkyňa J., ako sama tvrdí, začala realizovať fiktívne vratky tovaru až v decembri 2014, z akých prostriedkov mohla vrátiť v danej lehote a v danom období tieto čiastky do hlavnej pokladne. Za zásadný rozpor v rámci hodnotenia výpovedí daných svedkýň považuje aj spôsob vrátenia prostriedkov do hlavnej pokladne. Svedkyňa G. uviedla, že J. vrátila prostriedky, ktoré jej boli z hlavnej pokladne (v rámci výsluchu J. nespomenuté) jednorazovo do hlavnej pokladne, pričom svedkyňa G. tieto zaúčtovala ako tržbu, čo považuje on za nelogické a nezmyselné. Svedkyňa N. naproti tomu uvádza, že J. posielala denne čiastku 300-400,- eur až do vyrovnania. Nie je zrejmé aké sumy vracala svedkyňa J. svedkyňi N., či je možné tieto priradiť k niektorým VPD a v podstate ani nie je možné definovať o aké prostriedky išlo, nakoľko svedkyňa J. zamlčuje akúkoľvek kooperáciu v tomto smere. Mechanizmus svojej činnosti, ako je opísaný svedkyňou J., podľa obžalovaného nekorešponduje s opismi udalostí a skutočností, ako ho uvádzajú pracovníčky hlavnej pokladne a v tomto rozsahu je uvedené svedecké výpovede nemožné vyhodnotiť. Obžalovaný ďalej poukázal na to, že súd ako podporný usvedčujúci dokaz využíva argumentáciu jeho správaním v momente, keď mu bolo oznámené zo strany svedka Y. jeho podozrenie, že svedkyňa J. vykonáva fiktívne vratky. Podľa neho nemá význam analyzovať subjektívne hodnotenie svedka Y., ktorý uvádzal, že mal pocit, že to obžalovaného vzalo a omdlie, nakoľko negatívny vzťah daného svedka k jeho osobe bol odprezentovaný. Svedkovi oznámil, že do pondelka chce k uvedenému dôkazy, čo považuje z objektívneho hľadiska za najvhodnejší postup. Uvedené podozrenie bolo nevyhnutné riadnym spôsobom preveriť, zaobstarat' si uzávierky pokladni, kompletne kamerové záznamy, súčetky pokladni a vykonať množstvo ďalších úkonov, aby mohlo byť

zaujaté kompletne stanovisko k tomu, či zo strany J. dochádzalo alebo nedochádzalo k nelegálnej činnosti. Nešlo o záležitosť, ktorú by bolo možné vyriešiť na danom mieste a kontrola a preverenie tohto podozrenia bolo výlučne v pracovnej náplni svedka Y., respektíve ďalších osôb zo sekcie kontroly. Ani dnes s odstupom času by v tomto momente obžalovaný nepostupoval inak, než vyžiadanim si predloženia kompletných dôkazov a dokladov. Ak už tento postup je považovaný za dôkaz o jeho protiprávnom konaní, považuje to za znak jasnej dôkaznej núdze rozsudku.

K skutku 2/ obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania v prvom rade zdôraznil, že prisvojením si cudzej veci v zmysle zákona a judikatúry sa rozumie získanie možnosti trvalej dispozície s vecou, teda vylúčenie doterajšieho vlastníka alebo faktického držiteľa veci z jej držby, užívania a nakladania s vecou. Má za to, že takéto jeho konanie mu nebolo ani len v základnom rozsahu preukázané a súd sa otázkami naplnenia skutkovej podstaty trestného činu krádeže v tomto smere ani nezamýšľal. Tvrdí, že v rámci vykonávaného dokazovania nebol žiadnym spôsobom preukázaný jeho úmysel, ktorý by smeroval k dokonaniu trestného činu krádeže. Prostriedkov poškodeného sa nezmocnil, poškodený mu ich prostredníctvom určenej osoby odovzdal, k prevzatíu týchto prostriedkov mal aj v zmysle jeho preukázanej pracovnej náplne plné a legitímne právo. Úmysel páchatel'a nie je možné pri rozhodovaní o vine predpokladať, úmysel páchatel'a musí byť skutočnosťou, ktorú je potrebné dokazovať tak, ako naplnenie všetkých ostatných náležitostí skutkovej podstaty daného trestného činu a dokázanie úmyslu musí byť bez odôvodnených pochybností. V prípade posudzovania okolností tohto skutku podľa obžalovaného nielenže otázka úmyslu ani nebola predmetom dokazovania, ale nebola ani predmetom úvah súdu pri hodnotení dôkazov ani v rámci odôvodnenia rozsudku a týmto smerom nesvedčí akýchkoľvek dôkaz. Má za to, že nevyplýva z vykonaného dokazovania, ani z odôvodnenia súdu, kedy malo dôjsť k dokonaniu trestného činu krádeže, z ktorého ho v danom skutku súd uznal za vinného. Nemôže byť momentom dokonania tohto trestného činu moment prevzatia zálohy z drobnej pokladne oproti podpisu účtovného dokladu, ktorý ani osobne nevyhotovoval, nakoľko ide skutočne o úkon bežný, spadajúci do výkonu jeho práce. Nebolo v konaní preukázané, že by dané prostriedky neprevzal výlučne za účelom plnenia svojich pracovných povinností a že by nemal záujem tieto prostriedky riadnym spôsobom aj následne zúčtovať. Nepopiera prevzatie peňažných prostriedkov od pani I. tak, ako ich prevzal aj viackrát v minulosti, tieto prostriedky však prevzal výlučne len za účelom plnenia pracovných úloh a len v období tesne predchádzajúcom termínu ukončenia jeho pôsobenia u poškodeného. Prevzatie hotovosti z pokladne oproti podpisu na výdavkových lístkoch nezakladá trestnosť tohto činu a to jeho trestnú zodpovednosť. Skutočnosť, či došlo oproti interným pokynom zamestnávateľa k istému zjednodušeniu byrokratickej náročnosti daného úkonu tak, ako ho opisuje svedkyňa I., napríklad neuvedenie účelu zálohy, je z trestnoprávneho hľadiska právne irelevantné a opätovne nezakladá jeho trestnú zodpovednosť. Je podľa neho bežnou praxou, že štatutárny orgán alebo riadením poverený zástupca spoločnosti disponuje hotovosťou svojho zamestnávateľa, prevzatou z pokladne, najmä s ohľadom na eventuálne operatívne potreby náhlych úhrad. Aj konanie svedka K. nasvedčuje tomu, že prevzatie záloh bez ich okamžitého a bezprostredného zúčtovania nebolo neštandardným, nakoľko bezprostredne po oznámení podozrenia, že na prevádzke v Prešove dochádza k protiprávnemu konaniu v smere vykonávania fiktívnych vratiek tovaru, kontaktoval mailom audítorku C., kde táto bola dotazovaná aj v smere stavu drobnej pokladne. Svedkovi K. bolo už v dobe niekoľko dní pred vykonaním fyzickej inventúry drobnej pokladne (14.9.2015), pred samotným zistením manka 2.200,- eur zrejme, že určite nájde nejakú, v zmysle interných predpisov správne nevyúčtovanú zálohu a to ešte skôr, než táto skutočnosť bola aj následne preukázaná, respektíve než túto skutočnosť oficiálne sám zistil. Obžalovaný poukazuje na to, že svedkyňa I. podľa tvrdenia svedka K. sama uviedla, že peňažné prostriedky požičala pánovi riaditeľovi. K týmto prostriedkom bol riadnym spôsobom vyhotovený záznam o ich odovzdaní. Z výpovede svedkyne I. žiadnym spôsobom nevyplýva akékoľvek jeho protiprávne konanie. Ako riaditeľ spoločnosti bol oprávnený na disponovanie s hotovosťou v pokladni, na vyžiadanie si v hotovosti z pokladne a to najmä za účelom zabezpečenia nákupu tovarov, služieb, propagačných materiálov a podobne. V rovnakom rozsahu ako kedykoľvek dovtedy a za rovnakým účelom si vybral od svedkyne dané prostriedky, svedkyňa odchádzala na dovolenku a prostriedky mali byť použité počas jej neprítomnosti v zamestnaní na jednak očakávané, ako aj neočakávané úhrady. Považuje za zavádzajúce tvrdenie svedkyne I. a následne aj svedka K., že spolu pozreli do účtovnej knihy drobnej pokladne a zistili tieto výbery, kedy k nim údajne malo dôjsť. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že na výdavkových pokladničných dokladoch dátumy uvedené nie sú, svedkyňa I. tieto platby výdaje nezaevidovala v pokladni a teda ani v účtovnej knihe danej drobnej pokladne a nebolo preukázané, že by k výberom malo dôjsť v čase, ktorý je predmetom obžaloby. Podľa neho v rámci konania nebol prezentovaný žiaden dôkaz, ktorý by poukazoval čo i len minimálne na existenciu jeho úmyslu dané

prostriedky trvalo odňať z dispozície poškodeného. Naopak, samotná svedkyňa uviedla, že aj v minulosti mu z jej strany boli poskytované zálohy, ktoré jej neskôr boli v celom rozsahu zúčtované. V tomto smere považuje za nevyhnutné poukázať aj na skutočnosť, že zo strany poškodeného bol v súvislosti s ukončením pracovného pomeru vyzvaný k vráteniu rôznych hnutelných vecí, nikdy však nebol vyzvaný k vráteniu daných poskytnutých prostriedkov. V predmetnej veci opakovane v rámci konania uvádzal, že obe poskytnuté zálohy boli v samostatných obálkach uložené v rámci jeho pracoviska a zo strany zamestnávateľa považuje úkony smerujúce k násilnému otvoreniu trezoru v jeho kancelárii, ako aj pracovného stola za v plnom rozsahu nezákonné. Dňa 14.9.2019, kedy k uvedeným úkonom došlo bol v riadnom pracovnoprávnom vzťahu a samotný poškodený svojím postupom zásadným spôsobom vylúčil uplatnenie jeho práv ako zamestnanca. Poukázal na ustanovenie § 13 ods. 4 Zákonníka práce, podľa ktorého „Zamestnávateľ nesmie bez vážnych dôvodov spočívajúcich v osobitnej povahe činností zamestnávateľa narušovať súkromie zamestnanca na pracovisku a v spoločných priestoroch zamestnávateľa tým, že ho monitoruje, vykonáva záznam telefonických hovorov uskutočňovaných technickými pracovnými zariadeniami zamestnávateľa a kontroluje elektronickú poštu odoslanú z pracovnej elektronickej adresy a doručení na túto adresu bez toho, aby ho na to vopred upozornil. Ak zamestnávateľ zavádza kontrolný mechanizmus, je povinný prerokovať so zástupcami zamestnancov rozsah kontroly, spôsob jej uskutočnenia, ako aj dobu jej trvania a informovať zamestnancov o rozsahu kontroly, spôsobe jej uskutočnenia, ako aj o dobe jej trvania.“. Uvedené ustanovenie považuje za aplikované aj na kontrolu priestorov zamestnávateľa, kde môžu byť uložené dokumenty a veci osobnej povahy daného zamestnanca. Za nepochybné považuje, že základnou povinnosťou zamestnávateľa pri vykonávaní kontroly je informovať zamestnanca, ktorý by mal právo byť pri výkone tejto kontroly prítomný. V prípade, ak mal zamestnávateľ pocit, že sa v jemu pridelených priestoroch nachádzajú veci potvrdzujúce spáchanie trestného činu, nič mu nebránilo za týmto účelom kontaktovať príslušné orgány. Svedkovia, zrejme uvedomujúc si pochybenie pri násilnom otvorení trezora aj jeho pracovného stola, najmä neprizvanie jeho osoby k daným úkonom, ako aj nevyhotovenie žiadneho záznamu, či už obrazovo zvukového alebo minimálne písomného záznamu, sa v podstatnej miere líšia v opise úkonov samotného otvárania trezora a stola, kde nie je zrejme kto dal pokyn, kto vôbec bol prítomný týmto úkonom, nie je zrejme čo bolo ich obsahom otvorených priestorov. Podľa obžalovaného sa snažia vyvolávať dojem, že nepostupovali protizákonne a nenarušili ochranu jeho súkromia, ak uvádzajú, že obálky a písomnosti súkromnej povahy nekontrolovali a jeho súkromie nenarušovali. Svedok K. dokonca vypovedal, že zalepené obálky nekontroloval a nie je si istý či ich kontroloval Y.. Poškodený sám svojím listom zo dňa 22.5.2016 uvádza, že pri otvorení trezora a stola boli prítomní - Y., D., K., J. a údržbár. D. vo svojej výpovedi z prípravného konania popiera, že by pri otvorení trezora a stola bol. V inej svedeckej výpovedi sa uvádza, že v jeho kancelárii boli prítomní - Y., K., J., D., L. a údržbár. Svedok D. už následne na hlavnom pojednávaní uvádza, že pri otvorení trezora prítomný bol a zároveň označuje ako prítomnú aj svedkyňu K. a označuje ostatných prítomných pri otvorení trezora, mimo svojej osoby, ako údržbár, Y., K. a L.. Má za to, že svedkovia sa nevedia zhodnúť ani o tom, kto bol daného úkonu prítomný, kto dal pokyn ku ktorému úkonu ani na tom, čo všetko bolo obsahom otvoreného trezora a jeho stola. Vzhľadom na značný pohyb osôb v priestoroch jeho kancelárie, ktorý nebol zjavne nijak koordinovaný a k tomuto neexistuje ani žiaden záznam z tohto úkonu, považuje za nepreukázanú ani absenciu obálok s poskytnutými zálohami v týchto priestoroch. S výnimkou ustanovení Zákonníka práce, u ktorých podľa jeho názoru došlo k porušeniu násilnou kontrolou aj jeho súkromných vecí, je nesporné, že svedkovia v rámci jeho pracovného stola a trezora hľadali, či sa v týchto priestoroch nenachádzajú peňažné prostriedky poškodeného, najmä s ohľadom na už vykonanú inventúru drobnej pokladne. V danom prípade mali absolútne nesporne postupovať aj v zmysle ustanovení § 30 ods. 1 zákona o účtovníctve, ktorý uvádza, že skutočný stav majetku sa určuje inventúrou, vrátane vyhotovenia príslušného inventúrneho súpisu. V priebehu konania opakovane požadoval vydanie jeho hnutelných vecí, ktoré mu boli zadržované poškodeným a zjavne boli ponechané bez zásadnejšej kontroly a ochrany na recepcii poškodeného. Má za to, že v kontexte opisu skutku, ktorý je mu dávaný za vinu, sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil, naopak, tohto sa dopustil poškodený voči jeho osobe, keď svojím protiprávnym postupom s nezdokladovanými závermi pri prehliadke a vypratani priestorov obžalovaného zásadným spôsobom porušil jeho práva, a preto považuje za zarážajúce, že sa poškodený v tomto smere domáha ochrany. Je presvedčený, že eventuálny vzťah medzi ním a poškodeným v tomto smere je výlučne občianskoprávnej, respektíve pracovnoprávnej povahy a nevidí dôvod, aby eventúalna existencia záväzku z pracovnoprávneho vzťahu bola riešená v rámci trestného konania. V otázke spôsobenej škody, hoci škode samotnej sa venuje v osobitnej časti odvolania, z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, akým spôsobom súd vyhodnotil skutočnosť, že k úhrade eventúalnej škody v zmysle tohto skutku už došlo zo strany iného pracovníka a túto škodu už poškodený žiadnym

spôsobom neeviduje a škoda tomuto uhradená bola. Z rozhodnutia o škode, ako aj z odôvodnenia o určení výšky škody, nevyplývajú skutočnosti, ktoré by objasňovali, či škoda vyplývajúca z tohto skutku je alebo nie je zahrnutá v povinnosti na náhradu škody tak, ako mu bola rozsudkom určená.

Pokiaľ ide o skutok 3/ obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa tento skutok stal, že sa stal v rozsahu, v akom je uvedený v napadnutom rozsudku a že je tento skutok trestným činom. V zmysle zásady ultima ratio má trestné právo ako represívny prostriedok nápravy, eventuálne protiprávných konaní „nastúpiť“ za predpokladu, že zlyhala možnosť nápravy normami iných právnych odvetví a malo by byť právom poslednej inštancie, ak nápravu nie je možné dosiahnuť iným spôsobom. Je presvedčený, že skutky a opísané konania, tak v skutku 3/, ako aj v skutku 4/ nemajú trestnoprávny rozmer, ide o pracovnoprávny vzťah, ktorý by mal byť eventuálne aj príslušnými pracovnoprávnymi normami riešený. Uvedené jeho presvedčenie je podľa neho posilnené aj konaním poškodeného, ktorý konanie, ktoré je mu dávané za vinu v skutku 3/ a 4/ ani nepovažoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny a ani ho nezahrnul do dôvodov, pre ktoré s ním skončil pracovný pomer. Ak jeho konanie nebolo takým závažným, aby z tohto titulu voči nemu zamestnávateľ vyvodzoval pracovnoprávne dôsledky, nemôže toto konanie vyvolávať dôsledky trestnoprávne. Ďalej uviedol, že predmetom skutku 3/ je nesprávne, mylné vyúčtovanie užívania vozidla, ktoré mu bolo pridelené. Má za to, že v konaní tak, ako v prípade ostatných skutkov, ktoré sú mu dávané za vinu, nebola jeho vina a ani trestnoprávny charakter tohto konania riadnym spôsobom preukázané. Tak, ako aj v ostatných skutkoch, aj v prípade skutku pod č. 3/ je dokazovanie založené len na existencii predpokladu poškodeného, že došlo k spáchaniu trestného činu a len na poškodeným vypracovanom odhade zrejmeho rozsahu tohto trestného činu a to bez toho, aby k uvedenému existoval akýkoľvek dôkaz. V rámci konania, ako aj v rámci jeho záverečných podaní opakovane uvádzal, že v spoločnosti poškodeného išlo v prípade tohto účtovania jász od dlhodobu aplikované pravidlo, akým spôsobom má vykonávať účtovanie užívania prideleného vozidla. O účtovaní vozidla bol inštruovaný jeho nadriadenými, ktorých pokyny v tomto bode v plnom rozsahu rešpektoval a ktorí sami účtovali svoje vozidlá na základe pokynu ich nadriadených takýmto spôsobom. Vzhľadom na to, že týmto spôsobom boli účtované vozidlá v rámci kompletného vedenia spoločnosti, mal za to, že ide o účtovanie a konanie, ktoré je realizované s plným súhlasom spoločnosti poškodeného a teda nie o konanie, ktoré by mohlo mať akékoľvek trestnoprávne následky. Jeho porušenie povinnosti prísneho formálneho dodržiavania interných pravidiel zamestnávateľa pri vyúčtovaní jász na pridelenom vozidle, za súčasného rešpektovania pokynov od nadriadeného, ktorý mu kázal účtovať týmto spôsobom, je podľa jeho názoru v rovnakej závažnosti, ako porušenia formálnych pravidiel poškodeného rešpektovaním pokynov nadriadenej J., ktorých sa dopustili všetky svedkyne v tomto konaní v súvislosti so skutkom 1/ a napriek tomu nik voči nim nevyvodzuje trestnoprávnu zodpovednosť. Tvrdenia svedkov, ktorí v konaní popreli, že by sa takýmto spôsobom účtovali cesty do zamestnania, ktoré títo predniesli na hlavných pojednávaníach v tom smere, že sa takéto veci nediali, považuje za irelevantné, nakoľko vzhľadom na situáciu, ktorú spoločnosť poškodeného vyvolala v súvislosti s jeho osobou, ich uvádzanie neprávď na pojednávaní z istého ľudského rozmeru rešpektuje. V tomto smere ale poukazuje na skutočnosť, že uvádzanie nepravdivých tvrdení na pojednávaní týmito svedkami by mohlo byť preukázané navrhovanými dôkazmi, o ktorých zabezpečenie žiadal súd. Má za to, že ak sa preukáže, že rovnakým spôsobom, ako v jeho prípade, boli účtované použitia vozidiel u týchto osôb, potvrdí sa tým ním deklarované tvrdenie, že išlo o konanie so súhlasom poškodeného, ktoré nemá trestnoprávny rozmer a teda išlo o konanie, v ktorom sa výlučne pridrižoval pokynov nadriadených tak, ako bol k týmto preškolený v roku 2006 pri prevzatí vozidla. V tomto smere poukazuje aj na skutočnosť, že konzistentný spôsob účtovania užívania vozidiel bol dlhoročný, kontrolovaný pravidelne jeho nadriadenými a podrobený opakovaným kontrolám auditorov a to bez akejkoľvek výhrady. K samotnému dokazovaniu a predloženému vyúčtovaniu, ako bolo predložené zo strany splnomocnenca poškodeného - K., ktorý toto aj vypracoval, uviedol, že ho považuje za irelevantné, nakoľko nepreukazuje skutočnosť, že došlo k spáchaniu trestného činu z jeho strany a rovnako nepreukazuje výšku škody, ktorú mal týmto činom eventuálne spôsobiť. Vyúčtovanie služobných a súkromných kilometrov podľa neho nie je regulárnym dôkazom v konaní, nakoľko ide len o dokument, ktorý pracuje s odhadom a predpokladmi, ktoré nie sú žiadnym spôsobom preukázané. Pracuje sa s predpokladom, že nikdy v priebehu dopravy z miesta bydliska do miesta pracoviska nevykonal žiaden úkon, ktorý by mohol byť považovaný za súvisiaci s jeho pracovnou činnosťou, napríklad návšteva prevádzky poškodeného v Košiciach, rovnako pracuje s predpokladom, že každý jeden deň v zamestnaní na dopravu do tohto zamestnania využil pridelené motorové vozidlo a nevyužil iný spôsob dopravy. Ak je mu dávané za vinu, že súkromné kilometre zahŕňal do iných služobných ciest, respektíve zrejme vytváral aj fiktívne služobné cesty, mala mu byť táto skutočnosť preukázaná a mala byť kvantifikovaná v rozsahu preukázaných

falošných služobných jazd, respektíve nadhodnotených počtov kilometrov vo vykázaných jazdách. Má za to, že nie je možné pracovať s hrubým odhadom, koľko kilometrov za dané obdobie odjazdil na súkromné účely. Jeho práca bola čiastočne vykonávaná aj v rámci mesta Košice o čom svedčí aj tá skutočnosť, že pri pravidelnom schvaľovaní pracovných ciest (vždy k prvému dňu v mesiaci vopred) bolo vždy mesto Košice uvedené v prehľade plánovaných ciest. Ak aj v tomto smere cestu Prešov Košice alebo naopak vykonal na začiatku alebo konci pracovnej zmeny, nie je možné uvedené uzavrieť, že nešlo o cestu služobného charakteru. Neuznáva preto v celom rozsahu vyúčtovanie predložené poškodeným ako dôkaz, ktorý by mal jasne a konkrétne jednak preukázať a jednak vyčíslieť jeho vinu.

K skutočnosti, že mal uvádzať na vyúčtovaní nesprávnu spotrebu pohonných hmôt obžalovaný v odôvodnení odvolania uviedol, že spotreba pohonných hmôt, ktorú udával, bola reálnou spotrebou z palubného počítača vozidla. Považuje za všeobecne známu tú skutočnosť, že spotreba vozidiel uvádzaná v technických preukazoch je spotrebou dosahovanou za istých laboratórnych podmienok, nie je to však spotreba vozidla v reálnej prevádzke, ktorá je výrazne vyššia. Pokiaľ má vedomosť, dané vozidlo neprešlo kalibrovaným overeným meraním spotreby pohonných hmôt a teda nie je možné preukázať, že sa vo výške uvedenej reálnej spotreby snažil poškodeného akýmkoľvek spôsobom uviesť do omylu. Je možné, že došlo v tomto smere k porušeniu interného pravidla poškodeného, v zmysle ktorého mala byť uvádzaná spotreba z technického preukazu, ale porušenie interného pravidla nezakladá trestnú zodpovednosť za prípadné spáchanie podvodu. V tomto smere len poukázal na skutočnosť, že v prípade, ak by bola uvádzaná spotreba v zmysle technického preukazu, pričom vozidlo má reálnu spotrebu o niekoľko litrov vyššiu, vznikol by na konci každého mesiaca rozdiel oproti dokladmi preukázanej spotrebe pohonných hmôt s doloženými dokladmi o ich nákupe spolu s prejazdenými kilometrami oproti fiktívnym údajom, ktoré by vychádzali z fiktívnej, nikdy nedosiahnuteľnej spotreby. Tento rozdiel by znovu len musel byť istým spôsobom vykompenzovaný. Uvádzaním reálnej spotreby žiadnym spôsobom nemohol uviesť poškodeného do omylu a to nielen v rozsahu odjazdených služobných kilometrov, ale všetkých kilometrov a opak ani nebol preukázaný. Nebolo preukázané, že by vozidlo skutočne nemalo spotrebu, ktorú uvádzal, pričom považuje za všeobecne známu skutočnosť, že údaje o spotrebe z technických preukazov nie sú reálnymi údajmi spotreby. Výšku škody v tomto rozsahu považuje za nepreukázanú nielen z dôvodu, ako už opakovane uviedol aj v časti odvolania týkajúcom sa výšky škody a škody ako takej čo do jej základu a samotnej existencie, ale aj z dôvodov, že eventuálnu škodu je nevyhnutné v tomto rozsahu posudzovať komplexne, aj s prihliadnutím na skutočnosť, že cestovné náhrady ako také tvoria súčasť nákladov účtovnej jednotky a v tomto rozsahu ovplyvňujú aj výsledok hospodárenia účtovnej jednotky tým, že ovplyvňujú výšku konečnej daňovej povinnosti. Je presvedčený, že poškodený, vzhľadom na skutočnosť, že žalované čiastky neeviduje v svojom účtovníctve ako škodu, tieto riadnym spôsobom zahrnul do svojho účtovníctva ako riadny uznateľný daňový náklad a to napriek tomu, že mohol mať v danom čase aj odôvodnené pochybnosti o tom, či je tento budúci daňovo uznateľný náklad vyúčtovaný správne. Nebolo v konaní preukázané jednak ani evidencia tejto škody v účtovníctve, ako ani vyradenie týchto nákladov poškodeného z jeho nákladových položiek ovplyvňujúcich základ dane. Je presvedčený, že tieto náklady má poškodený evidované v svojom účtovníctve ako reálne a ako také mohli ovplyvniť aj jeho následné daňové povinnosti minimálne v rozsahu výšky dane z príjmu. Obžalovaný má za to, že bolo úlohou prokurátora preukázať, že údajne deklarované súkromné kilometre v dané dni, keď to predpokladá poškodený, naozaj na tomto vozidle vykonal, že v eventuálne súvislosti s predpokladanými cestami nevykonával žiadne pracovné úlohy, určiť a preukázať, ktoré ním vykonané cesty boli fiktívne, respektíve ak malo dôjsť k zahrnutiu kilometrov do reálne vykonaných ciest, tak definovať, o ktoré išlo, preukázať, že nedeklaroval skutočnú spotrebu pohonných hmôt. Súd podľa obžalovaného hodnotil len hrubý predpoklad bez akéhokoľvek právneho podkladu a rozhodnutie súdu nevychádza zo skutkového stavu, ktorý by bol v konaní bez pochyb preukázaný.

Ku skutku 4/ obžalovaný v odôvodnení odvolania uviedol, že toto konanie je značne podobné skutočnostiam uvádzaným v skutku 3/ rozsudku a v tomto smere poukazuje aj na obširnejšie zdôvodnenie uvádzané k skutku 3/ a to najmä v tom, že žiaden jemu nadriadený pracovník nebol nikdy postihovaný za obdobné konanie vo vzťahu k jeho osobe, ako on je toho času postihovaný za konanie voči pracovníkovi Y.. Namietá, že toto konanie mu nebolo dokázané a nebolo dokázané, že sa skutok stal tak, ako je uvedené v rozsudku a nie je mu zrejmé, na základe akých skutočností súd vyhodnotil jeho konanie ako konanie napíňajúce skutkovú podstatu daného trestného činu. Vyjadrenia svedka K. k danému skutku považuje za irelevantné, nakoľko mimo výhrad k procesnému postaveniu tohto svedka, sa tento svedok nevie vyjadriť k okolnostiam vykonávania ciest a k okolnostiam vyplatenia finančných

prostriedkov, ale výlučne len reprodukuje tvrdenia a prostriedky obrany, ktoré mu boli prezentované svedkom Y.. Svedkyňa I. uviedla, že peňažné prostriedky boli vyplácané priamo Y. a ona predpokladá, že išiel vyplatiť riaditeľovi. Sám svedok Y. však popiera, aby osobne akékoľvek prostriedky riaditeľovi vyplatil a v tomto smere je podľa obžalovaného preukázaná aj konfrontácia medzi uvedenými svedkami vykonaná ešte v rámci prípravného konania. Svedok Y. popiera, že by sám vypisoval cestovné príkazy, že by vedel, čo má byť ich obsahom, svedkyňa I. tieto tvrdenia svedka priamo vyvracia a spochybňuje. Vzhľadom na tlak, ktorý bol zo strany poškodeného vyvinutý na jeho osobu a na ciele snahu dosiahnuť jeho odsúdenie za akékoľvek, hoc aj administratívne chyby, je postoj svedka Y. účelový, v snahe vyhnúť sa jeho prípadným následkom z dôvodu jeho pochybení pri účtovaní cestovných príkazov a to v rovnakom rozsahu, ako postoj nadriadených opisovaný v časti skutku 3/. Naopak, svedkyňa I., ktorá sa v konaní netají jej negatívnym postojom voči osobe obžalovaného, nemá žiaden dôvod a motív, aby uvádzala nepravdivé a skreslené tvrdenia. Obžalovaný nesúhlasí so záverom súdu, že nie je podstatné hodnotenie rozporov medzi svedkami, ak svedok Y. popiera, že by mu prostriedky odovzdával a rovnako mu ich neodovzdávala ani svedkyňa I., nie je žiadnym relevantným spôsobom preukázaný spôsob, akým sa mal obohatiť a akým spôsobom sa údajne mali tieto prostriedky dostať do jeho dispozície. Má za to, že ak nie je preukázané, od koho a akým spôsobom tieto prostriedky mal údajne získať, nie je možné, aj za použitia zásady in dubio pro reo, vyhodnotiť tento skutkový stav ako stav preukazujúci jeho vinu. V otázke vzniknutej škody má za to, že žiadna skutočná škoda ohľadom tohto skutku preukázaná nebola, poškodený neeviduje predmetnú sumu ako škodu vo svojom účtovníctve a má za to, že rovnako ako uviedol k skutku 3/ aj táto suma tvorí naďalej náklady poškodeného v účtovníctve a ako taká sa premietla do jeho daňového základu, čím poškodeným uplatňovaná čiastka nepredstavuje jeho reálnu škodu, respektíve hypotetické zníženie jeho majetku.

Osobitne sa obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania venoval škode. Poukázal na to, že škodou sa podľa Trestného zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku, prípadne iná ujma na právach poškodeného alebo iná ujma poškodeného. V prípade tohto trestného konania má za to, že nebola ujma na majetku ani reálny úbytok majetku poškodeného preukázaný. Podľa neho právny poriadok Slovenskej republiky de facto neobsahuje legálnu definíciu majetku, Obchodný zákonník definuje majetok podnikateľa, ktorým je v tomto prípade poškodený, ako súhrn majetkových hodnôt, ktorými sú veci, pohľadávky, iné práva a peniaze peniazmi ocenené majetkové hodnoty, ktoré patria podnikateľovi a slúžia alebo sú určené na jeho podnikanie. Majetok podniku je inštitútom, ktorý zahŕňa aktíva podnikateľa, ktoré sú zahrnuté a prejavujú sa v účtovníctve spoločnosti. Ujma na majetku v sebe zahŕňa aj pojem reálny úbytok na majetku, najmä v zmysle kvantitatívneho zmenšenia majetku, pričom treba zvýrazniť pojem reálny úbytok, ktorý je možné chápať aj ako úbytok, ktorý je možné dokázať, respektíve preukázať. Rozhodnutie súdu vo veci ustálenia výšky škody a zároveň vo veci určenia jeho povinnosti k náhrade škody považuje za absolútne neodôvodnené a vo svojej podstate svojvoľné. V danom konaní je predmetom rozhodovania škoda, ktorá existuje ad hoc výlučne pre účely tohto samotného konania, čo je podľa jeho názoru absolútne neprípustné. Škoda na majetku právnickej osoby, ktorá je účtovnou jednotkou, môže byť výlučne škoda, ktorá je evidovaná zákonne predpokladaným spôsobom a to zákonom č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve. V otázke právneho základu škody, jej existencie v plnom rozsahu odkazuje aj na obsah jeho záverečnej reči a záverečného slova. Skutočnosti, ktoré uvádzal a podľa neho absolútnym spôsobom spochybňujú existenciu škody, súd v rámci hodnotenia dôkazov zásadným spôsobom ignoroval a týmto nevenoval žiadnu pozornosť. Preukázanie výšky škody je primárnou úlohou poškodeného v konaní, ktorý si túto škodu v rámci konania uplatňuje. Škoda mala byť preukazovaná bez akýchkoľvek pochyb účtovnou závierkou za príslušné obdobie, ktorá mala byť bez pochyb predložená jednotlivými účtovnými knihami, vrátane výkazu ziskov a strát, preverená inventarizáciou a zdokladovaná riadnou fyzickou inventúrou. V danom prípade je škoda predpokladaná len výlučne na základe tvrdenia pôvodne spoluobvinenej J. a s ňou uvedeného neformálneho zoznamu, respektíve jej poznámok a jednoduchého spočítania súm na nich uvedených. V prípade, ak by svedkyňa J. uviedla, že jemu ako obžalovanému poskytla desaťnásobne, dvadsaťnásobne alebo stonásobne vyššiu čiastku, pravdepodobne by aj táto čiastka bola totožne súdom považovaná za preukázanú. Považuje za nepochopiteľné, že v prípade poškodeného ako účtovnej jednotky bolo jednoduché vyjadrenie svedkyne o škode považované za dostatočné pre súd pri preukázaní výšky vzniknutej škody. Je podľa neho nepochybné, že poškodený v priebehu konania ani nedokázal kvantifikovať výšku škody, túto mu de facto určoval až príslušný vyšetrovateľ v rámci konania, čo aj vyplýva z mailovej komunikácie medzi poškodeným a vyšetrovateľom, ktorá je obsahom spisu. V spoločnosti poškodeného bol zavedený rozsiahly systém internej kontroly, vrátane pravidelných auditov a aj pravidelných inventúr. Čiastočne relevantné k posudzovanému prípadu sú dve realizované inventúry. Ide o inventúru za obdobie od

3.3.2014 do 8.2.2015, a za obdobie od 9.2.2015 do 1.2.2016 (kde pracovný pomer obžalovaného skončil ku dňu 1.10.2015, kedy prevzal okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 29.9.2015). Ani z týchto inventúr však nevyplýva to, čo sa tvrdí v obžalobe, aby poškodenému spôsobil škodu vo výške 33.300,- eur. Podľa inventúry od 3.3.2014 do 8.2.2015 položka „Softline“ - textil vykazuje kolónku Total Unknown loss - celkove neznáme straty v plusovej sume 11.659,- eur, teda nevykazuje žiadnu stratu, ale plusovú položku 11.659,- eur, a za obdobie od 9.2.2015 do 1.2.2016 položka Unknown loss, teda neznáme straty činí mínus 39.090,- eur, avšak táto položka je vrátane obdobia, kedy už nebol zamestnancom, a najmä do tohto obdobia nespadá žiaden zo znalcom posudzovaných dokladov.

Obžalovaný je presvedčený, že v prípade tak zásadných skutočností, ktoré sú mu dávané v rámci konania za vinu, bolo povinnosťou poškodeného vykonať riadnu a kompletnú fyzickú inventúru tovaru, kde neobstojí tvrdenie poškodeného, že spoločnosť nevedela určiť, koľko tovaru má mať v rámci svojich skladových zásob. Schodok na finančných hodnotách v konaní preukázaný nebol, jediná možnosť ako mohla byť škoda preukázaná je kvantifikovanie rozdielu v skladových zásobách poškodeného. Tovar, ktorý poškodený prijal na svoj sklad za účelom jeho následného predaja bol v spoločnosti konkrétne evidovaný a to podľa jednotlivých položiek, preto považuje za nelogickú argumentáciu, že nebolo možné určiť množstvo chýbajúceho tovaru a v tomto rozsahu, ak už aj nie presne určiť škodu, minimálne potvrdiť svoju hypotézu o škode. Ak poškodený vykonáva pravidelne raz ročne reálne fyzické inventúry a ich závery berie za smerodajné, dokonca v nekompletnom, respektíve s účelovo upraveným záverom ich predkladal aj v rámci tohto konania s dovetkami, že sa tam už musela na schodkoch prejavovať aj aktivita svedkyne J., je zrejme a logické, že nič poškodenému nebránilo vykonať túto inventúru aj v období ukončenia jeho pracovného pomeru. Za jednoznačne významný pre konanie považuje záver poškodeného v tom smere, že rozdiel v peňažných prostriedkoch nebol zistený, respektíve bol zanedbateľný a čo sa týka rozdielu na tovare, tento nevie zistiť ani ho kvantitatívne určiť. Poškodený nevie určiť a preukázať chýbajúce statky a táto skutočnosť musí byť jednoznačne vyhodnotená v prospech jeho osoby ako obžalovaného. Považuje za nesporné, že v otázke existencie škody a jej výšky existujú zásadné a principiálne pochybnosti o všetkých náležitostiach škody, a preto pri posudzovaní trestnosti jeho činu, kde spôsobenie škody je pojmovým znakom tohto trestného činu, nie je možné súhlasiť s takýmto ľahostajným prístupom súdu v otázke dokázania škody. Rovnako vzhľadom na to, že poškodený neeviduje účtovne žiadnu škodu, nie je ani legitímny spôsob, akým by poškodený, v prípade úhrady škody obžalovaným po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, túto náhradu mohol reálne a legálne prijať do svojho účtovníctva a majetku. Nebol produkovaný žiaden dôkaz o výške škody, s výnimkou svedectva zo strany svedkyne J.. Nesúhlasí so záverom súdu, že výšku škody a vôbec existenciu škody nepochybne preukazuje svedkyňa J., nakoľko svedkyňa J. bola sama z tohto trestného činu obvinená, čiže nebola v pozícii nestranného svedka, ktorý by v danej veci nesledoval primárne aj vlastný záujem a v tomto rozsahu mala byť aj jej svedecká výpoveď zohľadnená a následne preskúmaná, respektíve potvrdená alebo vyvrátená inými dôkazmi v konaní, k čomu reálne nedošlo. Obžalovaný má za to, že žiadne priame dôkazy vo vzťahu k prípadnej škode produkované neboli a dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní netvorili vo svojom súhrne logickú, ničím neporušenú a uzavretú sústavu dôkazov navzájom sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich si, ktoré by boli v takom príčinnom vzťahu k dokazovaniu v skutočnosti, že by z nich mohli vyvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru.

Napriek tomu, že je obžalovaný presvedčený, že v rámci konania nebude preukázaná bezpochyby jeho vina, má za to že trest uložený mu prvostupňovým rozsudkom je neprimerane prísny a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že v zmysle záverečného návrhu prokurátora v jeho záverečnej reči, tento nevylučoval aj možnosť uloženia trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom, teda trestu v trvaní troch rokov. Súdom mu bol uložený trest v strede trestnej sadzby, čo považuje vzhľadom na prevažujúce pohľadujúce okolnosti za neprimerane prísny trest, vyvolávajúci pochybnosti o jeho primeranosti a spravodlivosti. Tresty o obdobnej výške sú ukladané páchatelom za činy, ktorých následok výrazne vo vyššom rozsahu ohrozuje zákonom chránené práva s podstatne závažnejším následkom (napríklad úmrtie osoby a podobne).

Záverom obžalovaný v odôvodnení odvolania uviedol, že na základe všetkých vyššie uvedených skutočností má za to, že v konaní nebola bez pochyb preukázaná jeho vina, zistený skutkový stav tak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, vyvoláva odôvodnené pochybnosti jednak o spôsobe konania jednotlivých osôb o konkrétnom zavinení jeho osoby a najmä o škode, jej existencii a výške. Na

základe uvedeného navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zmenený a bol v plnom rozsahu spod obžaloby oslobodený, respektíve, aby bol rozsudok zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

Na základe podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací v súlade s ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, bolo vykonané bez podstatných procesných chýb, pričom boli dodržiavané aj príslušné ustanovenia Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť právo obžalovaného na obhajobu. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie podľa pravidiel stanovených Trestným poriadkom, preto o zistenia plynúce zo zákonne vykonaných dôkazov mohol opierať svoje skutkové zistenia.

Nie je dôvodná námietka obžalovaného, podľa ktorej C.. P. K. nemohol byť na hlavné pojednávanie predvolaný ako svedok a jeho svedecká výpoveď je nezákonná, lebo vystupuje v pozícii splnomocnenca poškodeného.

Zdôrazniť je potrebné, že C.. P. K. je zamestnancom poškodenej spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., ktorého poverenie zastupovať poškodenú spoločnosť v predmetnom trestnom konaní je plnením si jeho pracovných povinností vo vzťahu k tejto spoločnosti a skončením pracovného pomeru toto poverenie zaniká. Konanie C.. K. v trestnom konaní je tak v zmysle § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka priamo konaním poškodeného (§ 46 ods. 1 Tr. poriadku) a nie splnomocnenca podľa § 53 Tr. poriadku, na čom nič nemení ani skutočnosť, že v písomnom splnomocnení poškodenej spoločnosti bol C.. K. označený ako splnomocnenec.

Aj keby však bol C.. P. K. splnomocnencom poškodenej spoločnosti podľa § 53 Tr. poriadku, tak by to samo osebe neznamenalo neprípustnosť jeho svedeckej výpovede ako dôkazu v trestnom konaní. Je síce pravdou, že podľa § 53 ods. 2 Tr. poriadku na hlavnom pojednávaní nemôže byť splnomocnencom ten, kto je naň predvolaný ako svedok. Tento zásah do práva poškodeného nechať sa zastupovať zvoleným splnomocnencom však primárne slúži na ochranu jeho samého, pretože u splnomocnenca nie je možné vylúčiť stret záujmov, a to záujmu svedka na tom, aby vypovedal úplnú pravdu a nič nezamlčal, a záujmu splnomocnenca na úspešnom zastupovaní poškodeného, najmä potom na dosiahnutí účelu adhézneho konania. Pokiaľ by aj konanie pred súdom bolo zaťažené vadou spočívajúcou v kumulácii postavenia splnomocnenca poškodeného a svedka, nemala by takáto vada zásadný dopad na zákonnosť procesu z hľadiska práv obžalovaného, ale mohla by negatívne ovplyvniť iba práva poškodeného. Riešenie tejto kolízie je výhradne na vôli poškodeného. Preto keďže bol svedok C.. P. K. vypočutý v súlade s pravidlami stanovenými Trestným poriadkom pre výsluch svedka, je takýto dôkaz potrebné považovať za vykonaný zákonným spôsobom a procesne použiteľný (pri rovnakej právnej úprave bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 5Tdo 332/2014 zo dňa 21.5.2014). V súvislosti s tým pochybnosti nevznikli ani o riadnom a včasnom uplatnení poškodeného na náhradu škody.

Rovnako za dôvodnú nie je možné považovať ani námietku obžalovaného o nesúlade skutkovej vety napadnutého rozsudku s návrhom prokurátora. Nie je totiž pravdou, aby pre súd záväzným spôsobom mohol prokurátor v záverečnej reči meniť opis skutku uvedeného v obžalobe. Podaním obžaloby prechádza vec na súd, ktorý je povinný samostatne posúdiť všetky otázky súvisiace s ďalším konaním (§ 238 ods. 2 Tr. poriadku). Jedinou výnimkou je dispozícia prokurátora s obžalobou, ktorá je však výrazne obmedzená, a to na späťvzatie obžaloby (§ 239 ods. 1 Tr. poriadku) a na ustúpenie od obžaloby v celom rozsahu alebo pre niektorý zo skutkov (§ 239 ods. 2 Tr. poriadku). V predmetnej veci však prokurátor obžalobu späť nevezal a ani od obžaloby neustúpil. Povinnosťou súdu tak bolo skutky, ktoré sú predmetom obžaloby, vyčerpať v celej ich šírke, a prihliadnuť na všetky tie zmeny skutkového deja uvedeného v obžalobnom návrhu, ku ktorým došlo pri prejednaní obžaloby pred súdom a ktoré nemenia totožnosť skutku. Súd preto nepochybil, ak sa pri opise skutkových zistení nedržal návrhu prokurátora predneseného v záverečnej reči.

Potrebné je však súhlasiť s odvolaním obžalovaného v tom, že sa prvostupňový súd vo vzťahu ku skutku 1/ nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a že niektoré tam uvedené skutkové zistenia sú nejasné a nezodpovedajúce vykonaným dôkazom.

Ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku totiž nie je možné zistiť z akých dôkazov prvostupňový súd vyvodil niektoré sumy, ktoré mal obžalovaný prevziať od C. J. a kedy ich mal prevziať, a ako teda došiel ku škode spôsobenej obžalovaným v bode 1/ v sume 33.300,- eur.

Súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané (§ 2 ods. 19, § 278 ods. 2 Tr. poriadku).

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku pri určovaní výšky peňazí odovzdaných obžalovanému v bode 1/ prvostupňový súd vychádzal zo svedeckej výpovede C. J. a ňou odovzdaných výdavkových pokladničných dokladov. C. J. však na hlavnom pojednávaní žiadne presné sumy a dátumy neuviedla (ako je zrejmé aj z odôvodnenia rozsudku). Pokiaľ aj nejaké uviedla, tak tieto nezodpovedajú iným dôkazom. Takto napríklad na hlavnom pojednávaní uviedla, že prvýkrát prišiel za ňou obžalovaný niekedy v roku 2014 (mesiac si nepamätala) a dala mu na jeho žiadosť 3.000,- alebo 2.000,- eur, k čomu mu dala podpísať aj výdavkový doklad. Rovnako sa to podľa svedkyne J. zopakovalo o mesiac alebo dva. Tieto skutočnosti uvádzané svedkyňou sú však v rozpore s predloženými výdavkovými dokladmi, podľa ktorých už v máji 2014 obžalovanému odovzdala peniaze trikrát v celkovej sume 9.200,- eur (dňa 16.5.2014 v sume 2.200,- eur, dňa 21.5.2014 v sume 3.000,- eur a 28.5.2014 v sume 4.000,- eur).

Rovnako to však je aj s poslednými sumami, ktoré podľa výpovede svedkyne J. na hlavnom pojednávaní mala odovzdať obžalovanému v sumách 200,- a 300,- eur pred septembrom 2015. Podľa svedeckej výpovede E. Y. naposledy pristihol C. J. pri fiktívnej návratovej transakcii a výbere peňazí z pokladne 10.9.2015. Napriek tomu podľa skutkovej vety napadnutého rozsudku mala C. J. dať obžalovanému poslednýkrát peniaze v septembri 2015 a to dňa 4.9.2015 v sume 500,- eur, dňa 7.9.2015 v sume 200,- eur a dňa 9.9.2015 v sume 200,- eur.

Hoci aj odvolací súd považuje svedkyňu C. J. za hodnovernú, je zjavné, že si pre odstup času na presné sumy a dátumy nepamätá (trestná činnosť bola páchaná v období máj 2014 až september 2015, kým na hlavnom pojednávaní bola svedkyňa vypočutá až 13.8.2018). Len na základe takéhoto dôkazu preto nie je možné ustáliť presné sumy peňazí odovzdaných obžalovanému a dátumy ich odovzdania.

Pre ich zistenie však sám osebe nemôže stačiť ani „zoznam únikov hotovosti“, predložený bez akéhokoľvek podpisu poškodenou spoločnosťou spolu s trestným oznámením, ktorý poškodený opiera o pohovor vykonaný so zamestnancom C. J. dňa 14.9.2015 (tento zoznam pritom v jednej dielčej sume a v celkovej sume ani nezodpovedá kópii zápisu z pohovoru). Vyjadrenia svedkov pred kontrolnými orgánmi poškodenej spoločnosti totiž nemôžu nahradiť dôkaz výsluchom svedkov podľa Trestného poriadku (rovnako R 32/1976).

Pri ustáľovaní každej skutkovej okolnosti tvoriacej znaky trestného činu je potrebné vychádzať zo zásady prezumpcie neviny a pokiaľ o nej napriek vykonanému dokazovaniu trvajú pochybnosti, tieto je potrebné vyhodnotiť v prospech obžalovaného.

Na preukázanie odovzdávania peňazí z pokladní obžalovanému však C. J. predložila poškodenej spoločnosti aj 9 výdavkových pokladničných dokladov, z ktorých je 8 podpísaných obžalovaným, pričom na žiadnom z nich nie je uvedený účel prevzatia peňazí. Znaleckým posudkom z odboru písomoznalctvo bolo preukázané, že na uvedených ôsmich výdavkových pokladničných dokladoch sú pravé podpisy, napísané jednoznačne obžalovaným E. E.. Keďže obžalovaný logickým spôsobom nevysvetlil podpisy na týchto dokladoch, je možné na ich základe ustáliť výšku sumy, ktorú si obžalovaný z majetku poškodenej spoločnosti prisvojil. Vyplýva z nich, že obžalovaný od C. J. preukázateľne prevzal sumu v celkovej výške 23.400,- eur a to dňa 16.05.2014 vo výške 2.200,- eur, dňa 21.05.2014 vo výške 3.000,- eur, dňa 28.05.2014 vo výške 4.000,- eur, dňa 18.07.2014 vo výške 3.500,- eur, dňa 15.11.2014 vo výške 5.000 eur, dňa 05.12.2014 vo výške 1.300 eur a v presne nezistené dni v máji 2014 až septembri 2015 vo výške 3.400,- eur a vo výške 1.000,- eur (v septembri došlo k odhaleniu trestnej činnosti). Pokiaľ ide o nepodpísaný výdavkový pokladničný doklad, podľa ktorého mal obžalovaný dňa 20.1.2015 prevziať od

C. J. sumu 6.000,- eur, nie je možné z neho bez pochybností vyvodit', že obžalovaný túto sumu skutočne prevzal. Túto sumu vo výpovedi na hlavnom pojednávaní neuviedla ani svedkyňa C. J..

Podrobne však C. J. vo svojej svedeckej výpovedi na hlavnom pojednávaní popísala spôsob, akým bola predmetná trestná činnosť páchaná. Popísala, ako obžalovaný, ktorý bol riaditeľom Hypermarketu TESCO Prešov, jej dával pokyny, aby mu z registračných pokladní odovzdávala peniaze v rôznych sumách a aby od decembra 2014 tieto ním neoprávnene prisvojené peniaze kryla fiktívnymi návratovými transakciami. Vysvetlila, že spočiatku obžalovanému ním požadované sumy dávala z oboch pokladní na centre služieb zákazníkov, ktoré boli každý deň dotované z hlavnej pokladne vo výške 1.200,- alebo 1.400,- eur, ale mohli byť dotované aj viackrát za deň. Chýbajúce peniaze v pokladniach zakryla tak, že súčety z týchto pokladní opravovala a dopisovala na ne chýbajúce sumy. Keď už bola dlžná suma vysoká, tak schodok presunula na tri samoobslužné pokladne tak, že dotácie, ktoré mali ísť do samoobslužných pokladní, v skutočnosti dala do pokladní na centre služieb zákazníkov a súčasne samoobslužné pokladne odstavila. Samoobslužné pokladne sa dotovali zvyčajne na sumu 3.000,- eur a viac, pričom peniaze v nich sa preratávali iba raz do týždňa, čo robila svedkyňa.

Ďalej svedkyňa C. J. uviedla, že schodok na pokladniach podľa pokynu obžalovaného znižovala fiktívnymi návratovými transakciami. Pri týchto jej obžalovaný doniesol zoznam EAN kódov tovaru, jeho ceny a ďalších údajov z pokladničného dokladu potrebných na vykonanie návratovej transakcie (niektoré zoznamy boli vlastnoručne napísané obžalovaným). Na základe nich urobila fiktívny návrat tovaru zákazníkovi, pričom o jeho cenu sa znížil finančný schodok. Denne urobila vratku za 200,- až 300,- eur, pričom ich nerobila len pod svojim prihlasovacím kódom, ale aj pod kódmi ďalších pracovníčok.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namieta, že uvedeným spôsobom skutok 1/ nebolo možné zrealizovať, tak s touto námietkou nie je možné súhlasiť. Je pravdou, že schodok za máj až december 2014 bol až vo výške 19.000,- eur, avšak C. J. to logicky vysvetlila tým, že jednotlivé pokladne sa mohli dotovať viackrát za deň, pričom dlhom boli zaťažené aj samoobslužné pokladne. Svedkyňa N. N. pritom potvrdila, že suma na papieriku písanom J., o ktorú mali opraviť sumu na pokladniach č. 101 a 102, bola 7.000,- až 10.000,- eur. Znamená to, že ak C. J. fiktívne nadotovala tri samoobslužné pokladne po 3.000,- eur, tak v decembri 2014 mohla skutočne odovzdať obžalovanému 19.000,- eur. Od decembra 2014 boli pritom vykonávané fiktívne návratové transakcie, čím sa dlžná suma účtovne znižovala.

Rovnako C. J. vysvetlila, že samoobslužné pokladne odstavila (teda nepodliehali automatickej kontrole) a peniaze v nich sčítavala ona raz týždenne. Dôvodná nie je ani námietka, že pri nápore zákazníkov bolo ostro sledované odstavenie samoobslužných pokladní, pretože toto sledoval sám obžalovaný ako riaditeľ prevádzky a ich odstavenie potvrdzovali aj ďalšie pracovníčky. Zamestnanec spoločnosti BONUL s.r.o. I. E., ktorý mal na starosti monitorovanie priestorov prevádzky pomocou kamier, uviedol, že pravidelne bolo z 10-tich samoobslužných pokladní odstavených 5 pokladní, a teda si nič podozrivé nevšimol.

Pochybnosti nevyvoláva ani námietka obžalovaného ohľadom časovej náročnosti vykonávania vratiek, pretože nie je dôvod domnievať sa, aby vykonanie 15-tich vratiek za deň u skúsenej manažérky, akou C. J. nepochybne bola, mohlo byť časovo náročné. Potvrdzuje to aj zoznam fiktívnych návratových transakcií vykonaných C. J., pričom ich vykonala, vrátane prestávok medzi jednotlivými transakciami, napríklad v počte 18 dňa 2.9.2015 (z toho 14 v priebehu 25-tich minút), v počte 16 dňa 3.9.2015 (z toho 3 v priebehu 4-roch minút, či 10 v priebehu 10-tich minút) a podobne.

Skutočnosť, že konanie popísané C. J. bolo reálne možné, potvrdila vo svojej výpovedi aj svedkyňa W. N., ktorá v spoločnosti TESCO STORES SR, a.s. vykonávala funkciu manažéra služieb zákazníkovi pre ČR a SR. Uviedla, že je možné, aby všetko sedelo v prípade, ak osoba, ktorá počítala peniaze a odvádzala tržbu zámerne uviedla nesprávne údaje v tzv. súpiske. To sú údaje pre hlavnú pokladňu, teda na papieri bolo možné vykázat', že v pokladni je hotovosť, pričom v skutočnosti tam nebola. Je možné, že oprávnený pracovník zadá určitú dotáciu, ale v skutočnosti fyzicky tam vloží nižšiu sumu; ak by vznikol takto rozdiel, tak by sa na to dalo prísť až po fyzickej kontrole, kedy sa prepočítaval zostatok, pričom na pokladniach č. 101 a 102 je to každý deň a na samoobslužných iba raz týždenne k nedeli. Teda ak by každý deň, a u samoobslužných pokladní jeden krát týždenne, pani J. sama vykonávala kontroly, tak by mohla zakrývať chýbajúce peniaze. C. J. bola pritom nadriadenou aj koordinátorkám, a mohla vykonávať aj ich funkciu.

Niektoré skutočnosti plynúce zo svedeckej výpovede C. J. potvrdzujú aj výpovede ďalších svedkov. Svedkyňa N. N. uviedla, že vie o tom, že C. J. dávala obžalovanému peniaze s tým, že oni (teda ďalšie pracovníčky) mali na papieriku, čo mali opravovať na pokladni. J. im ukazovala výdavkové pokladničné doklady podpísané riaditeľom. Súčetky prepisovala J. a oni ich už len zadávali do počítača tak, aby im sedela týždenná uzávierka. Vyrovnávalo sa to tak, že im J. posielala v tubuse peniaze pomaly po 300 až 400,- eur každý deň s tým, že je to od riaditeľa. Prestalo to, keď sa vyrovnali schodky na pokladniach v centre služieb. Išlo o sumu na papieriku, možno 7.000,- až 10.000,- eur. O fiktívnych vratkách nevie nič. J. vypisovala súčetky na pokladniach č. 101 a 102. V istom období J. sama prepočítavala súčetky samoobslužných pokladní a nikomu inému to nedala robiť.

O tom, že C. J. upravovala súčetky, vypovedala aj svedkyňa S. C.. Tiež potvrdila, že J. sama vykonávala kontrolu 4 samoobslužných pokladní, ktoré potom dala odstaviť na dlhšiu dobu.

Svedkyňa D. G., ako pracovníčka na hlavnej pokladni, dokonca potvrdila, že J. 2-krát prišla za nimi do kancelárie, že potrebuje vydať peniaze pre riaditeľa, pričom išlo o sumu asi 3.000,- a 4.000,- eur. Oni aj vypísali výdavkový lístok a na ten J. odovzdali peniaze aj s lístkom. Keď sa jej pýtali, ako to majú zaúčtovať, tak im povedala, že to dá na tie súčetky a asi spomínala, že to dá na tie samoobslužné. Aj na pokladniciach centra mali ešte nejaké sumy dopĺňať cez súčetky.

Aj podľa svedkyne C. T., ktorá tiež pracovala v hlavnej pokladni, v jednom prípade G. odovzdala J. peniaze a mala ich dať obžalovanému. Peniaze sa potom postupne vracali, na hlavnej pokladni museli byť vykázané ako dotácia, teda mali byť vložené do zákazníckych pokladní. Im na hlavnej pokladni všetko sedelo čo sa týka účtovného i skutočného stavu. Raz tiež na pokyn J. museli na hlavnej pokladni opravovať súčetky, ktoré spracovali koordinátorky a poslali do hlavnej pokladne. Robili to, aby to účtovne sedelo a nebolo zle, báli sa o prácu.

Už z uvedeného je zrejmé, že nie je namieste spochybňovanie svedkyne C. J. obžalovaným. Nie je racionálna ani jeho námietka, že C. J. mala motív vyjadrovať sa voči nemu. Predovšetkým si je potrebné uvedomiť, že pokiaľ by C. J. sama neodhalila predmetnú trestnú činnosť páchanú v období máj 2014 až september 2015 a nepredložila aj listinné dôkazy, tak by sa na túto trestnú činnosť a najmä na jej rozsah ani nebolo prišlo (odhalených by bolo len zopár fiktívnych návratových transakcií), pričom súčasne odhaľovala aj vlastnú trestnú činnosť. Žiadna beztrestnosť jej pritom sľúbená nebola a zo strany zamestnávateľa ani nemohla byť (keďže najprv oboznámila s riaditeľovým a svojím konaním poškodeného a tomuto predložila aj listinné dôkazy). Za túto trestnú činnosť bola aj právoplatne odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/42/2018 zo dňa 14.11.2018, a pracovný pomer s ňou bol ukončený. Nie je teda pravdivé tvrdenie obžalovaného, že hlavným motívom výpovede J. je chrániť svoju osobu a zbaviť sa vlastnej zodpovednosti.

Zistenému konaniu obžalovaného zodpovedajú aj výsledky inventúr, podľa ktorých na textilnom tovare bol schodok na fyzickom stave zásob, odpísaný ako neznáma strata (napr. ukradnutý tovar), vykázaný za obdobie 9.2.2015 až 1.2.2016 vo výške 39.123,- eur, za obdobie 3.3.2014 až 8.2.2015 vo výške 44.252,- eur, kým za obdobie 4.3.2013 až 2.3.2014 vo výške 20.297,- eur a za obdobie 5.3.2012 až 3.3.2013 vo výške 4.214,- eur. Práve na textilnom tovare boli vykonávané fiktívne návratové transakcie. Pri inventúre sú pritom uvedené len nákupné ceny, teda ceny očistené od 40 %-nej marže.

Skutočnosť, že trestná činnosť popísaná v bode 1/ bola páchaná podľa pokynov obžalovaného je možné vyvodiť nielen zo svedeckej výpovede C. J. a obžalovaným podpísaných výdavkových pokladničných dokladov a zoznamov EAN kódov tovaru, ale aj z toho, že C. J. sa o odhalení fiktívnych návratových transakcií dozvedela ihneď po tom, čo o odhalení týchto transakcií informoval obžalovaného E. Y., a to napriek tomu, že obžalovaný šiel následne domov a Y. povedal, aby to nikomu nehovoril. Toto potvrdzuje nielen C. J. a E. Y., ale aj SMS správa, ktorú obžalovaný vtedy zaslal C. J..

Rovnako spôsob spáchania ďalších skutkov uvedených pod bodmi 2/ až 4/ svedčí o tom, že neoprávnené prisvojovanie si vecí patriacich do majetku svojho zamestnávateľa a zneužívanie svojho postavenia riaditeľa, sa pre obžalovaného stali samozrejmosťou a bežným spôsobom zvyšovania si svojich príjmov na úkor svojho zamestnávateľa.

Bez významu je aj skutočnosť, či vzniknutú škodu má poškodená spoločnosť zaúčtovanú vo svojom účtovníctve, či ju má zaúčtovanú ako schodok peňažný alebo na tovare, či prípadne inak. Rozhodujúce je totiž, že škoda trestným činom skutočne vznikla, teda že v príčinnej súvislosti s trestným činom vznikla ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo došlo k získaniu prospechu (§ 124 ods. 1 Tr. zákona).

Na základe uvedeného má odvolací súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že v bode 1/ obžalovaný ako riaditeľ HM TESCO Prešov si prisvojoval finančné prostriedky patriace jeho zamestnávateľovi v celovej výške 23.400,- eur, ktoré mu na základe jeho pokynov po čiastkach z registračných pokladní odovzdávala jeho podriadená C. J., pričom schodok následne prostredníctvom C. J. zakrýval fiktívnymi návratovými transakciami, teda že sa stal skutok tak, ako je pod bodom 1/ ustálené vo výrokovvej časti tohto rozsudku krajského súdu a že tento skutok ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Pokiaľ ide o skutky pod bodmi 2/, 3/ a 4/ napadnutého rozsudku boli podľa názoru krajského súdu v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie. Vykonané dôkazy okresný súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správny skutkovým záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd vo vzťahu k skutkom pod bodmi 2/ až 4/ uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplývali a na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil. Podrobne a logicky popísal akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj to, prečo obrane obžalovaného neuveril. V uvedenom smere sú dôvody napadnutého rozsudku vecne správne, odvolací súd sa s nimi stotožnil a v podrobnostiach na nich aj poukazuje.

Vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného však odvolací súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

Nie je pravdivá odvolacia námietka obžalovaného, že nebolo preukázané jeho konanie popísané v bode 2/ rozsudku. Aj podľa odvolacieho súdu svedeckou výpoveďou C. I., výdavkovými pokladničnými dokladmi podpísanými obžalovaným a protokolmi o inventarizácii drobnej pokladne z 25.8.2015 a 14.9.2015 bolo bez akýchkoľvek pochybností dokázané, že obžalovaný si neoprávnene prisvojil z drobnej pokladne sumu v celkovej výške 2.200,- eur, ktorú nepoužil na určený účel. Konal tak pritom ako riaditeľ HM TESCO Prešov, ktorý bol zodpovedný za majetok spoločnosti.

Obžalovaný v odvolaní síce nepopiera prevzatie peňažných prostriedkov od pani I., tvrdí však, že ich prevzal za účelom plnenia svojich pracovných úloh. Pravdou to však nie je. Zjavné je to už z toho, že žiadnu takúto konkrétnu pracovnú úlohu obžalovaný neuviedol. Rovnako C. I., ale ani nikomu inému, nie je známa žiadna konkrétna pracovná úloha, na ktorú by vôbec mohli byť použité predmetné finančné prostriedky. Žiaden účel nie je uvedený ani na výdavkových pokladničných dokladoch tak, ako to od C. I. žiadal obžalovaný, a nebolo ani zistené, aby nejaký takýto výdavok bol u poškodeného zaúčtovaný. Sumu 2.200,- eur obžalovaný poškodenému nevrátil a táto suma nebola nájdená ani na pôvodnom pracovisku obžalovaného, o čom svedčia výpovede C.. P. K., E. Y. a C. D..

Pokiaľ obžalovaný spochybňuje skutkové zistenia len s odôvodnením, že do jeho kancelárie vošli nadriadení bez jeho súhlasu tvrdiac, že na svojom pracovisku mal v obálkach uložené predmetné peniaze, tak tieto jeho námietky nie je možné považovať za dôvodné.

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že každý, teda aj poškodená spoločnosť, má právo chrániť svoj majetok (§ 415 a § 417 Občianskeho zákonníka). Kompetentní zamestnanci poškodenej spoločnosti prišli do prevádzky HM TESCO Prešov dňa 14.9.2015 chrániť majetok poškodeného pred protiprávnou činnosťou obžalovaného a zistiť, či sú pravdivé oznámené skutočnosti o protiprávnej činnosti obžalovaného a ďalších zamestnancov, pričom nebol dostatočne známy rozsah tejto protiprávnej činnosti, počet zúčastnených zamestnancov, vzniknutá škoda, ale ani to, či nie sú odstraňované dôkazy o tejto činnosti a či v jej páchaní nie je pokračované. Zároveň bolo potrebné zabezpečiť ďalší riadny chod prevádzky. Bolo preto nevyhnutné, aby príslušní zamestnanci poškodeného prevzali aj kľúče od svojej

prevádzky, listiny týkajúce sa jej činnosti a prípadne aj svoju finančnú hotovosť. Keďže obžalovaný, stále ako riaditeľ prevádzky, potrebnú súčinnosť neposkytol, zamestnancom poškodenej spoločnosti neostávalo nič iné, len vstúpiť do kancelárie obžalovaného, prehľadať ju a prevziať si svoj majetok, vrátane trezoru a kľúčov. Žiadne peniaze tam však nájdené neboli.

Ako už bolo uvedené, obžalovaný svojmu zamestnávateľovi potrebnú súčinnosť neposkytol a pracovisko opustil napriek tomu, že ho C.. P. K. požiadal, aby im bol k dispozícii a poskytol im súčinnosť. Keď sa C.. K. snažil obžalovanému dovolať, tak tento mal telefón nedostupný a následne poslal pani K. SMS, že je práceneschopný. Aj z tohto postupu obžalovaného je zrejmé, že si bol vedomý svojej trestnej činnosti a takýmto spôsobom sa jej objasňovanie snažil mariť.

Až absurdne vyznieva odvolacia námietka obžalovaného, že ho poškodený nikdy nevyzval na vrátenie predmetných peňazí. Je všeobecne uznávanou samozrejmosťou, že dlhy sa majú platiť, požičané veci vrátiť a spôsobená škoda nahradiť. Je preto ťažko pochopiteľný postoj obžalovaného, ktorý na vrátenie peňazí prisvojených si z cudzieho majetku očakáva najprv výzvu od poškodeného. Pritom aj z dôvodu prisvojenia si týchto peňazí poškodený podal trestné oznámenie a na podklade neho sa proti obžalovanému vedie trestné stíhanie.

Bez významu pre trestnú zodpovednosť obžalovaného je aj námietka, že spôsobená škoda už bola nahradená C. I. na základe jej hmotnej zodpovednosti za prostriedky pokladne. Dôsledkom nahradenia škody bola len skutočnosť, že si poškodený v tomto rozsahu už náhradu škody od obžalovaného neuplatňoval.

Nepodstatná je aj námietka obžalovaného, že na výdavkových pokladničných dokladoch nie je uvedený dátum. Neuvedenie dátumov na predmetných výdavkových dokladoch svedkyňa C. I. vysvetlila tak, že obžalovaný tie sumy nevracal na druhý deň a pre prípad, že by prišla kontrola, tak by na tieto doklady dala čerstvý dátum a dala do účtovníctva. Aj keď si nepamätala presné dátumy, tak si pamätala, že predmetné peniaze odovzdala obžalovanému v júni a potom v auguste 2015.

Doplniť je ešte potrebné, že o vedomom neoprávnenom prisvojení si cudzieho majetku obžalovaným svedčia aj protokoly o inventarizácii drobnej pokladne zo dňa 25.8.2015 a zo dňa 14.9.2015. Inventarizáciu dňa 25.8.2015 totiž vykonával obžalovaný so záverom, že žiaden rozdiel zistený nebol, hoci v skutočnosti tam rozdiel bol, pričom ho spôsobil sám obžalovaný. Inventarizáciu dňa 14.9.2015 vykonal už C.. P. K. a pri nej už schodok vo výške 2.200,- eur zistený bol.

Na základe uvedeného je potrebné súhlasiť s prvostupňovým súdom, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je uvedený v bode 2/ napadnutého rozsudku.

Za dôvodné nie je možné považovať ani odvolacie námietky obžalovaného ku skutku uvedenom pod bodom 3/.

Nie je pravdivé tvrdenie obžalovaného, že predmetom skutku je len jeho mylné vyúčtovanie užívania zvereného vozidla a že škoda je založená len na poškodeným vypracovanom odhade rozsahu trestného činu bez akýchkoľvek dôkazov.

Naopak, prvostupňový súd správne svoje skutkové závery ustálil na základe dohody o osobnom užívaní osobného motorového vozidla, technického preukazu k tomuto vozidlu, dohôd o pracovnej ceste, výdavkových pokladničných dokladov, záznamov o prevádzke služobného vozidla, pracovných listov obžalovaného, vyúčtovania pracovných ciest a svedeckej výpovede C.. P. K..

V dohode o používaní osobného motorového vozidla z 1.1.2014, ktorou TESCO STORES SR, a.s. poskytlo svojmu zamestnancovi E. E. na používanie vozidlo, bolo výslovne dohodnuté, že zamestnanec je povinný hradiť všetky náklady pri použití vozidla na súkromné účely a viesť v knihe jžd evidenciu počtu najazdených kilometrov (služobne i súkromne) a nákladov na pohonné hmoty. Zamestnávateľ sa zaviazal poskytnúť zamestnancovi za používanie vozidla náhrady za spotrebované pohonné hmoty len pri pracovných cestách.

Napriek tomu súkromné cesty (z domova do práce a späť) si vykazoval ako cesty služobné a dával si za ich vykonanie náhradu za spotrebované pohonné hmoty preplácať zamestnávateľovi. Navyiac si obžalovaný účtoval aj vyššiu spotrebu vozidla, než aká vyplýva z technického preukazu. Tým vedome postupoval v rozpore s úpravou cestovných náhrad v zákone č. 283/2002 Z. z. (§ 2 ods. 1, § 7 ods. 4) a úmyselne používal pri vyúčtovaní cestovných náhrad nesprávne údaje. Tu je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný bol riaditeľom HM TESCO, ktorý sám iným zamestnancom vyúčtovanie pracovných ciest schvaľoval a tak pochybnosti o znalosti pravidiel cestovných náhrad u neho ani do úvahy neprichádzajú.

Z uvedeného je zrejmé, že rozsah tohto trestného činu je založený na známych údajoch, z ktorých výška škody je zistiteľná jednoduchým bežným výpočtom tak, ako ho vo svojej svedeckej výpovedi popísal C.. P. K.. Nie je teda pravdivá námietka obžalovaného, že výška škody je založená len na dohadoch.

Rovnako neobstojí ani námietka obžalovaného, že takýto spôsob účtovania cestovných náhrad bolo v poškodenej spoločnosti dlhodobo aplikovaným pravidlom a on postupoval len podľa pokynov nadriadených.

Pravdivosť takejto námietky vylučuje už vyššie uvedené samotné znenie dohody o používaní osobného motorového vozidla, ktoré preplácanie súkromných ciest nepripúšťa. Obžalovaným tvrdený spôsob účtovania cestovných náhrad popreli aj ďalší zamestnanci, ktorým bolo na používanie zverené vozidlo. Pokiaľ by poškodená spoločnosť skutočne chcela preplácať súkromné cesty svojich zamestnancov, tak by bezpochyby v tomto zmysle aj uzatvárala dohody o používaní motorového vozidla.

V súvislosti s tým odvolací súd dodáva, že prvostupňový súd správne odmietol vykonať obžalovaným navrhovaný dôkaz zabezpečením záznamov k cestovným náhradám ďalších zamestnancov poškodenej spoločnosti. Bez významu pre trestnú zodpovednosť obžalovaného je totiž skutočnosť, či na cestovných náhradách podvádzal aj niekto iný, ktorého podvodné konanie na rozdiel od obžalovaného poškodená spoločnosť neodhalila.

Aj vo vzťahu ku skutkovým záverom ustáleným pod bodom 3/ sú teda odvolacie námietky nedôvodné.

Rovnako sú nedôvodné aj odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutku pod bodom 4/, s ktorými sa vysporiadal už prvostupňový súd. Odvolací súd len zopakuje, že obaja svedkovia E. Y. a C. I. zhodne uvádzajú, že fiktívne pracovné cesty uvedené v bode 4/ vymyslel obžalovaný, ten dal pokyn na vypísanie dokladov k týmto cestám, schválil cestovné náhrady a peniaze z nich aj boli odovzdané obžalovanému. Aj keď vznikli medzi svedkami rozpory ohľadom spôsobu odovzdania peňažných náhrad obžalovanému, obaja svedkovia trvali na tom, že peniaze boli pre obžalovaného a že žiaden z nich si tieto peniaze nenechal (v jednom prípade Y. výslovne potvrdil, že peniaze obžalovanému osobne odovzdal). Pochybnosti o prevzatí peňazí obžalovaným nemal prvostupňový súd a nemá ich ani odvolací súd.

Vzhľadom na svedecké výpovede E. Y., C. I. a C.. P. K. a na listinné dôkazy týkajúce sa fiktívnych pracovných ciest aj podľa odvolacieho súdu sa skutok uvedený pod bodom 4/ stal tak, ako ho ustálil prvostupňový súd a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Na základe uvedeného má odvolací súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný spáchal skutky tak, ako sú uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Ako už bolo vyššie uvedené, oproti napadnutému rozsudku prvostupňového súdu odvolací súd zistil chyby pri ustálení skutkových okolností len v skutku uvedenom pod bodom 1/, nie však v skutkoch uvedených pod bodmi 2/ až 4/. Odvolací súd, po zopakovaní dokazovania výdavkovými pokladničnými dokladmi predloženými C. J., preto po zrušení napadnutého rozsudku sám vo veci rozhodol a skutok uvedený pod bodom 1/ upravil.

Na uvedených záveroch odvolacieho súdu by už nič nezmenili ani ďalšie dôkazy, ktorých vykonanie navrhol obžalovaný v odvolacom konaní. Niektoré z nich boli obžalovaným navrhnuté už v konaní pred súdom prvého stupňa a tento súd sa s odmietnutím ich vykonania tiež podrobne vysporiadal. Aj ďalšie navrhované dôkazy by však podľa odvolacieho súdu boli dôkazmi nadbytočnými, pretože by sa nimi dokazovali skutočnosti, ktoré už boli spoľahlivo zistené inými dôkazmi, alebo sa týkajú okolností nepodstatných pre rozhodnutie.

V tejto súvislosti je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že to, na akých dôkazoch súd založil svoje rozhodnutie a či ich považoval za postačujúce z hľadiska dokázania viny obžalovaného, je vecou jeho úvahy, pričom táto je vedená zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyjadrenou v § 2 ods. 12 Tr. zákona. Je teda výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná, a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral sám, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Súd čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila.

Okrem skutkových zistení v bode 1/ napadnutého rozsudku, však odvolací súd zistil chyby odôvodňujúce zrušenia napadnutého rozsudku prvostupňového súdu aj v právnej kvalifikácii konania obžalovaného.

Trestného činu krádeže sa podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona (v znení účinnom do 31.7.2019) dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu.

Trestného činu sprenevery sa podľa § 213 ods. 1 Tr. zákona dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú.

Trestného činu podvodu sa podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu.

Pre odlišenie trestných činov krádeže a sprenevery je potrebné uviesť, že hoci u každého z nich je znakom cudzia vec, sú u nich rôzne okolnosti, za ktorých si páchatel' veci prisvojuje. Pri krádeži (§ 212 ods. 1 Tr. zákona) sa páchatel' veci „zmocňuje“, tzn. že ju odníme z dispozície vlastníka, oprávneného držiteľa alebo i faktického držiteľa, a tým si zaistí možnosť s vecou trvale nakladať podľa svojej vôle. Pri sprenevere (§ 213 ods. 1 Tr. zákona) sa páchatel' veci týmto spôsobom nezmocňuje, ale ju má už pred tým, ako si ju prisvojí, vo svojej moci, pretože mu bola „zverená inou osobou“ (nemusí ísť o vlastníka veci) na to, aby s touto vecou nakladal určitým spôsobom, tzn. je mu na základe zverenia umožnené, aby určitým spôsobom s vecou nakladal, zásadne len v tom rozsahu, ako bolo vymedzené v rámci zverenia (uznesenie NS ČR sp. zn. 8Tdo 1298/2012 z 29.1.2013).

Vo vzťahu k trestnému činu podvodu tiež platí, že pri krádeži si páchatel' vezme vec sám (prisvojí si ju tým, že sa jej zmocní), zatiaľ čo pri podvode ju oklamaná osoba jemu alebo niekomu inému vydá sama. Pri sprenevere síce dá páchatel'ovi vec iná osoba tiež sama, avšak na rozdiel od podvodu nekoná táto osoba v omyle, ale vec páchatel'ovi zverí za určitým účelom.

Vo všeobecnosti platí, že vec je páchatel'ovi zverená, ak mu je odovzdaná do jeho vlastnej faktickej moci (do držby alebo inej obdobnej dispozície) spravidla s tým, aby s ňou určitým spôsobom nakladal. Ten, kto ju páchatel'ovi zveril, nemusí byť jej vlastníkom, a nemusí ani s páchatel'om uzavrieť písomnú zmluvu, ale postačí jej faktické predanie.

Predpokladom trestnej zodpovednosti podľa § 213 Tr. zákona teda nie je ani existencia dohody o hmotnej zodpovednosti uzatvorenej podľa Zákonníka práce, ale zavinené konanie spočívajúce v úmyselnom prisvojení si cudzej veci a vznik škody. V zmysle § 81 písm. e) Zákonníka práce je základnou povinnosťou každého zamestnanca hospodáriť riadne s prostriedkami, ktoré mu zveril zamestnávateľ, a chrániť jeho majetok pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím a nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa. Ide tu o vymedzenie pojmu „zverený prostriedok“, ktorý je formulovaný všeobecne a na ktorý nedopadá nutnosť existencie osobitného druhu zodpovednosti za škodu.

Okolnosť, že veci (napr. finančné prostriedky) boli páchatel'ovi zverené zamestnávateľom, nemusí priamo vyplývať ani z pracovnej zmluvy, pokiaľ vyplýva z iného dokumentu (napr. z pracovnej náplne). Pre naplnenie znakov trestného činu sprenevery je v takom prípade významné, že páchatel' mal určitú rozhodovaciu právomoc pri dispozícii so zverenými vecami. Pritom sa nevyžaduje, aby musel mať k takejto veci prístup, ale postačí, že s ňou na jeho pokyn disponovala iná osoba (bližšie uznesenie NS ČR sp. zn. 11Tdo/620/2012 zo dňa 14.12.2012).

Pre správnu právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný konal ako zamestnanec spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., ktorý bol vo funkcii riaditeľa Hypermarketu TESCO Prešov a ktorý z tohto dôvodu mal určité rozhodovacie právomoci pri dispozícii s majetkom poškodenej spoločnosti. Do náplne jeho práce (v spise je ním vlastnoručne podpísaná) patrila zodpovednosť za majetok spoločnosti, zavádzanie a sledovanie kontrolných mechanizmov na udržanie dozoru nad financiami a bezpečnosťou, hlavne v hlavnej pokladni, v zázemí, na príjme tovaru, u regáloviek a na čerpacej stanici. Ďalej bol písomne poverený vo veciach zabezpečenia prevádzky a rentability HM TESCO v Prešove, spracovania podkladov pre Centrálnu účtovnú pracovisko, zabezpečenia každodenných bežných opráv a údržby prevádzky, vrátane nákupu nevyhnutného materiálu s možnosťou nákupu investičného majetku, či vo veciach vykonávania riadnych a mimoriadnych inventúr. Sám obžalovaný v odvolaní ku skutku 1/ a 2/ uviedol, že ako riaditeľ spoločnosti bol oprávnený na disponovanie s hotovosťou v pokladni a na vyžiadanie si hotovosti z pokladne a to najmä za účelom zabezpečenia nákupu tovarov, služieb, propagačných materiálov a podobne.

Pokiaľ teda v skutkoch pod bodmi 1/, 2/ a 4/ obžalovaný, ako riaditeľ Hypermarketu TESCO Prešov, zodpovedajúci za majetok spoločnosti, dával jemu podriadeným zamestnancom pokyny na také nakladanie s týmto zvereným majetkom poškodenej spoločnosti, ktorým si tento majetok prisvojil, a spôsobil na majetku spoločnosti TESCO STORE SK, a.s. škodu aspoň malú, tak naplnil formálne znaky trestného činu sprenevery, a nie krádeže či podvodu. Podvodné konanie (prepisovanie súčietiek, fiktívne návratové transakcie, či fiktívne vyúčtovanie cestovných náhrad E. Y.) už smerovalo len k zakrytiu prisvojenia si cudzej veci a teda k zakrytiu trestného činu sprenevery. Konal pritom v priamom úmysle. Keďže spôsobil škodu celkom 26.429,93 eur, spôsobil škodu väčšiu. Konaním v bodoch 1/, 2/ a 4/ tak obžalovaný naplnil všetky pojmové znaky pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona.

Na rozdiel od konania pod bodom 4/, kde obžalovaný vykonal majetkovú dispozíciu s majetkom poškodenej spoločnosti ako riaditeľ HM Tesco, ktorý v zmysle Poverenia z 1.3.2012 bol v mene spoločnosti oprávnený na výkon všetkých zamestnávateľských práv v súlade s právnym poriadkom SR (obžalovaný v mene spoločnosti Tesco schválil dohodu o fiktívnej pracovnej ceste zamestnanca E. Y. a schválil cestovné náhrady za pracovné cesty, o ktorých vedel, že vykonané neboli), tak inak to bolo pri konaní obžalovaného ustáleného pod bodom 3/ rozsudku. Tu za účelom obohatenia sa na majetku spoločnosti TESCO STORE SR, a.s., nepravdivé vyúčtovanie cestovných náhrad o jeho vlastných pracovných cestách predkladal na schválenie nadriadeným vedúcim zamestnancom poškodenej spoločnosti (T., K.), ktorí boli oprávnení disponovať majetkom tejto spoločnosti. Predkladaním nepravdivého vyúčtovania týmto nadriadeným zamestnancom obžalovaný uvádzal poškodenú spoločnosť do omylu. Keďže týmto konaním ustáleným v bode 3/ na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu, a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu, po objektívnej i subjektívnej stránke naplnil všetky pojmové znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona.

Pokiaľ vo vzťahu ku skutkom 3/ a 4/ obžalovaný namieta, že ide o pracovnoprávny vzťah, pri ktorom v zmysle zásady ultima ratio sa nemá aplikovať trestné právo, tak je potrebné uviesť, že podľa ustálenej súdnej praxe ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch (bližšie pozri R 96/2014).

V predmetnej veci však podmienky pre uplatnenie materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona splnené neboli, pretože závažnosť konania obžalovaného je vyššia ako nepatrná. Zdôrazniť je najmä potrebné, že konanie obžalovaného pod bodmi 1/, 2/ a 4/ sa výškou škody blíži k značnej škode (rozdiel je len 170,07 eur), pri ktorej by už konanie obžalovaného bolo potrebné kvalifikovať ako zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, s trestnou sadzbou od troch do desiatich rokov. Poukázať je potrebné aj na to, že obžalovaný sa dopustil viacerých trestných činov, viacerými skutkami a vo funkcii riaditeľa. Posúdenie konania obžalovaného inak, ako trestného činu, teda do úvahy neprichádza.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d), e) Tr. poriadku v celom rozsahu zrušil a vo veci sám rozhodol. Skutok pod bodom 1/ pritom upresnil tak, aby zodpovedal dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní a čiastočne zopakovaným v konaní pred odvolacím súdom.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu odvolací súd, vychádzajúc zo zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zákona a prihliadajúc na účel trestu vyplývajúci z § 34 ods. 1 Tr. zákona, zhodnotil najmä spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy.

Pri posudzovaní pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností zistil odvolací súd jednu poľahčujúcu a jednu priťažujúcu okolnosť, teda ich rovnovážny pomer. Ako na poľahčujúcu okolnosť je potrebné prihliadať na to, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život [§ 36 písm. j) Tr. zákona]. Z priťažujúcich okolností mu je potrebné pričítať skutočnosť, že spáchal viac trestných činov [§ 37 písm. h) Tr. zákona].

Keďže obžalovaného súd odsudzoval za dva prečiny spáchané vo viacčinnom súbehu, ukladal mu podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Takýmto ustanovením je ustanovenie § 213 ods. 2 Tr. zákona, ktoré za prečin sprenevery ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere 1 rok až 5 rokov.

Pri individualizácii trestu ďalej odvolací súd prihliadal na to, že obžalovaný pri páchaní trestnej činnosti využil svojho postavenia vedúceho zamestnanca a že ju páchal od mája 2014 až do septembra 2015 viacerými skutkami. Aj keď z hľadiska právnej kvalifikácie prečinu sprenevery spôsobil na majetku poškodenej spoločnosti väčšiu škodu, tak len 170,07 eur chýbalo k tomu, aby už išlo o škodu značnú, pri ktorej by sa právna kvalifikácia sprísnila na § 213 ods. 3 písm. a) Tr. zákona, teda už na zločin sprenevery, pri ktorom je trestná sadzba ustanovená od 3 do 10 rokov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je podľa odvolacieho súdu účel trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelom, možné v prípade obžalovaného dosiahnuť úhrnným trestom odňatia slobody v polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 3 rokov.

Keďže obžalovaný pred spáchaním trestného činu žil riadny život, bol a aj v súčasnosti je zamestnaný, je ženatý a stará sa o dve maloleté deti, pričom pracovný pomer s ním poškodená spoločnosť ukončila, odvolací súd podľa § 51 ods. 1 a § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu podmienčne odložil, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe a povinnosti v tejto dobe nahradiť spôsobenú škodu. Dĺžku skúšobnej doby ustanovil na 3 roky.

V súlade s vykonaným dokazovaním obžalovaného odvolací súd tiež zaviazal nahradiť poškodenej spoločnosti škodu v sume 24.538,83 eur, ktorá pozostáva zo zistenej škody pri skutku pod bodom 1/ (zníženej o časť škody nahradenej C. J. v sume 500,- eur) a škody za skutky pod bodmi 3/ a 4/, teda 22.900 + 808,90 + 829,93.

So zvyškom nároku poškodenú spoločnosť odkázal na civilný proces.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a sám vo veci rozhodol rozsudkom tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.
Jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.